

Indhold

Onsdag den 3. oktober

Århus-Gentofte 4

Torsdag den 4. oktober

Kastrup-Moskva. 4

Fredag den 5. oktober

Moskva-Kathmandu. 4

Lørdag den 6. oktober

Kathmandu
Besøg på Durbar Square 5

Søndag den 7. oktober

Kathmandu
Forberedelser til trekkingturen 6

Kort m.m.

Rutekort, højdeprofil og etapeplan 7

Mandag den 8. oktober

Kathmandu (1.200 m)-Dhunchu (rutebil) (1.950 m)
117 km på 9 timer 9

Tirsdag den 9. oktober

Dhunchu (1.950 m)-Syabru (2.210 m)
13 km på 6 timer 9

Onsdag den 10. oktober

Syabru (2.210 m) – Lama Hotel (2.440 m)
Ca. 10 km på 7 timer, inklusive pauser 10

Torsdag den 11. oktober

Lama Hotel (2440 m) – Langtang (3330m).
Ca. 12 km på 5 ¾ time, inklusive pauser 11

Fredag den 12. oktober

Langtang (3.330 m) - Kyanjin Gomba (3.730 m).
7 km på 2 ¾ time. 11

Lørdag den 13. oktober

Hviledag i Kyanjin Gomba. 12

Søndag den 14. oktober

Kyanjin Gomba (3.730 m) – Rimche (2.440 m)
21 km på 6 ¼ time, inklusive små pauser 14

Mandag den 15. oktober

Rimche (2.440 m) - Syabru (2.210 m)
10 km på 5 timer 15

Tirsdag den 16. oktober

Syabru (2.210 m) – Sing Gomba (3.350 m)
Ca. 8 km på 4 timer 5 minutter, inklusive pauser. ... 15

Onsdag den 17. oktober

Sing Gomba (3.350 m – Laurebiniyak (3.900 m)
5 km på 2 ¼ time med få pauser 16

Torsdag den 18. oktober

Laurebiniyak (3.900 m) – Gosainkund (4.400 m)
6 km på 3 timer 17

Fredag den 19. oktober

Gosainkund (4.440 m) – Lauribina La (4.610 m) -
Ghopte (3.450 m)
12 km på 5 timer 50 minutter 17

Lørdag den 20. oktober

Ghopte (3.450 m) - Melamchi Gyang (2.530 m)
10 km på 4¾ time 19

Søndag den 21. oktober

Melamchi Gyang (2.530 m) - Tarkegyang (2.600 m)
6 km på 4 timer 20

Mandag den 22. oktober

Tarkegyang (2.600 m) – Sermathang 2.600 m)
10 km på 3½ time 20

Tirsdag den 23. oktober

Shermatang (2.600 m) - Kakani (2.000 m)
8 km på 2 timer 10 minutter 22

Onsdag den 24. oktober

Kakani (2.000 m) - Melamchi Pull (890 m)
9 km på 2 ¾ time (plus 4 timer i rutebil) 23

Torsdag den 25. oktober

Kathmandu 24

Fredag den 26. oktober

Kathmandu, Festivalens højdepunkt 24

Lørdag den 27. oktober

Kathmandu, næstsidste festivaldag (Dashein). 25

Søndag den 28. oktober

Udflugt til Patan 26

Mandag den 29. oktober

Kathmandu, første dag efter festivalen 27

Tirsdag den 30. oktober

Kathmandu 29

Onsdag den 31. oktober

Kathmandu
Udflugt til Buddhanilkantha og kulturaften. 29

Torsdag den 1. november

Sidste hele dag i Kathmandu. 30

Fredag den 2. november

Kathmandu-Dubai 30

Lørdag den 3. november

Dubai-København-Århus 31

Nepal 2001

I 1999 gennemførte vi med stor succes den klassiske Nepal trekking tur, Annapurna Rundt. Året efter havde vi en spændende bustur til Rumænien med JS Rejser. Men i 2001 skulle målet igen være Nepal, og denne gang til det knap så kendte og ikke så "overrendte" Langtang.

Så derfor kontaktede vi i begyndelsen af december 2000 Jysk Rejsebureau for at bestille to flybilletter til Nepal i begyndelsen af oktober 2001 med hjemrejse fra Kathmandu først i november. Aeroflot kunne dog kun bekræfte hjemrejsedatoen 26. oktober. Længere rakte deres kalender ikke. Efter adskillige telefonsamtaler, besøg og bebrejdende breve lykkedes det endelig i slutningen af august at få bekræftet den ønskede hjemrejsedato, 2. november.

I løbet af sommeren samlede vi materialer til den obligatoriske "rejsefører". Bent Thygesen hjalp med en beskrivelse af hans tur til Langtang og Helambu. Den blev suppleret med oplysninger fra "Turen går til Nepal" og rygssækrejsendes bibel, Lonely Planets "Trekking in the Nepal Himalaya".

Vi havde nu noget at se frem til: 17 dage i bjergene med to overliggerdage, og godt en uge i Kathmandu med besøg hos gamle venner og udflugter til omegnen. Det vil vi forsøge at delagtiggøre vore læsere i på de følgende sider.

Historien er fortalt af

Inger Thrane
og
Børge Helmer

Sneklædte toppe og grønne dale

Onsdag den 3. oktober

Århus-Gentofte

Det var dagen før flyafgang. Alt var pakket og klar, så da Inger ankom ved 8-tiden, var der god tid til at spise morgenmad og hente frostvarer til Karen fra fryseren.

Vi var godt belæst, da vi kl. 9.45 begav os på vej til bussen. Den kom planmæssigt kl. 9.54, men på Oddervej var man i gang med at lægge asfalt på den ene vejbane, så trafikken kunne kun bruge det andet spor. Bilkøen var lang, minutterne gik, og vi blev efterhånden temmelig nervøse for, om vi kunne nå toget kl. 10.30. Men takket være en beslutsom chauffør lykkedes det at indhente noget af det tabte, så vi kunne entre lyntoget to minutter før afgang.

Efter en behagelig togtur skiftede vi på Københavns Hovedbanegård til Farum S-toget, som kl. 14.30 satte os af på Kildebakke station. Efter indkøb af en hindbærtærte i Netto slæbte vi os den sidste halve kilometer til Ericaparken 13. Karen havde hentet Mads Emil i børnehaven, så vi fik en meget varm velkomst.

Karen gik straks i gang med at koge saft af de mange kilo blommer, vi havde medbragt, mens vi nød en kop kaffe til Netto-tærten med flødeskum (fløden var medbragt fra Århus. Inger havde glemt den hjemmebagte tærte hjemme i Århus).

Aftensmaden var også en nydelse, orientalsk gryde med fisk, bambusskud, søde ærter og pinjekærner, suppleret med sprøde ovnstegte kartofler (både). Hertil en liflig australsk hvidvin.

Inger fik lov til at sove sammen med Mads Emil, og jeg fik en blød madras på gulvet. Mads Emil sov uroligt, og jeg vågnede flere gange for at se på uret. Vi skulle jo op kl. 5.30 for at gøre os klar til turen.

Torsdag den 4. oktober

Kastrup-Moskva

Efter et godt og nærende morgenmåltid kunne vi, lettet for frose blommer og gaver til børnene, begive os på vej til S-toget, som kørte fra Kildebakke station kl. 7.05 med ankomst til Københavns Hovedbanegård kl. 7.28. Øresundstoget (det nye flotte) kom kl. 7.40 og afleverede os kl. 7.52 i Kastrup. Vi vandrede den lange vej til terminal 2, nu med rygsækkene på en bagagevogn.

Rygsækkene blev som sædvanligt omhyggeligt emballeret i sorte affaldssække og lukket med remme, så ingen pilfingre kunne blive fristet under transporten til Kathmandu.

Det var ikke tilladt at medbringe skarpe og spidse genstande i håndbagagen, så vi måtte låne en saks i indskrivningen til at klippe vores tape og snor.

Der var langt ud til gate C 35, og der var ikke mange ventende, selv om der kun var en halv time til afgang.

Der var mange tomme pladser i flyet, en Boeing 737 med 2 x 3 sæder, meget lig den, vi fløj med i 1998. Frokosten var ikke særlig spændende, men mættede udmærket – og der var både rødvin, hvidvin, juice, te og kaffe til. Vi læste aviser og skrev dagbog, så tiden gik hurtigt. Vi var oven i købet i Moskva næsten en halv time før tiden.

I ankomstafsnittet stod allerede en del ventende fra et andet fly, men intet personale til at ekspedere. Vi havde hele dagen for os, så vi satte os blot til at vente. Omsider dukkede en dame op ved skranken og begyndte at tjekke billetter til transit. Og så kunne vi indlede vores venten i Moskva Lufthavn.

Kl. 23.55 skulle vi fortsætte mod Kathmandu med mellemlanding i Sharjah. Vi besøgte først transitkontoret og fik udleveret middagsbilletter. Det kendte vi fra tidligere. Gik så op i "spisesalen" eller cafeteriaet, hvor vi kunne sidde ved et bord. Derfra var der også udsigt til den store tavle med afgangstider.

Jeg havde glemt vores rejsefører hos Karen, så den blev delvis rekonstrueret efter de medbragte rejsebøger. Ved 17.30-tiden afleverede vi spisebilletterne til en af de store, bid-ske serveringsdamer.

Suppen var en tyk, brun champignonsuppe med en slags kartoffelsalat og en stor bolle til. Det lagde bunden.

Hovedretten var to skiver oksesteg med ris og brun sovs. Til at skille det ned fik vi en lille juice.

Bedst som vi havde trøstet os med, at der nu kun var tre timer til afgang, kom en ændring på den store tavle: flyet til Kathmandu var forsinket to timer!

Vi faldt i snak med to damer, som havde planer om at tage på Langtang-trek med Highlander, så tiden gik hurtigt, og klokken ca. 1.15 blev vi lukket ind i afgangsafsnittet til gate 10.

Fredag den 5. oktober

Moskva-Kathmandu

Afgang fra Moskva præcis kl. 1.55 med mellemlanding i Sharjah.

Vi fik sovet lidt, indtil der kl. 3 blev serveret mad. Da vi nærmede os Sharjah ved 7.30-tiden skinnede solen ind ad vinduerne. En times ophold, som vi brugte til at kigge på toldfri varer. Cigaretter var meget billige: 2 kartoner + en regnemaskine for knap \$10.

Afgang igen kl. 8.40 mod Kathmandu. På turen indhentede vi den ene af de mistede to timer, så vi nød turen med udsigt til Kathmandu-dalen og landede ca. kl. 14 lokal tid.

Alle skulle udfylde den sædvanlige "embarkation formular", før man kunne stille op i en af de lange køer ved paskontrollen. Vi vekslede også penge, men kursen var ikke så god som tidligere. Det tog meget lang tid at kontrollere passene og klæbe en etiket på visumet. Men omsider slap vi ud og fandt vores uskadte bagage. I an-

komsthallen var der stor postyr. Både Highlander og Hotel Yeti var mødt op, så vi fik både knus og blomsterkranse. Timsina havde solgt sin minibus, så vi kørte til Hotel Yeti i en hyret taxi.

Rum 305 var klar. Hotellet lignede sig selv, intet var repareret, men det fungerede. Alle var som sædvanligt meget venlige og imødekommende.

Timsina var i Chitwan, hvor han var ved at organisere et hotel efter at have afhændet "Namche" (han fortalte senere, at han kun havde lejet Namche).

Talte med en svensker som boede på "Yeti". Han kørte i en 17 år gammel Opel Kadett og var på rundtur med en kammerat. Bilen havde han fået af sin bedstemor. Havde nu fået et problem, fordi grænsen til Pakistan var lukket. Han ville derfor forsøge at få afhændet bilen på en eller anden omkostningsfri måde.

Efter at have pakket ud og fået et bad (varmt) blev vi budt på te af Amrit. Derefter gik vi til striketrøjebutikken og så på Cashmeretrøjer til Inger. Som betaling var man indstillet på at tage mod danske sedler til kurs 0,9.

Derefter gik turen til Highlander for at ordne flybilletter, bestille bærer og udfylde formular til den danske ambassade (hvis der skulle ske et uheld). Hari kom også og hilste hjerteligt på, og vi blev budt på cola som sædvanligt. Han havde sendt Ram på trekking, men ville finde en bærer, der var lige så god og som også kunne gøre sig forståelig på engelsk.

På vejen fra Highlander til Tanki Manang Trekking Shop løb vi ind i Ram. Hans engelsk var lidt bedre end sidst, så han kunne fortælle, at han i morgen skulle på Langtang-trekking.

Hos Manang Trekking kiggede vi på sovepose til Inger og turrygsæk til mig. Vi aftalte at komme igen i morgen og tage min defekte rygsæk med.

Sidst stop var hos Buddhatrek for at aflevere et brev fra Bent Thygesen til Bishnu Thapa. Han var imidlertid på Annapurnatrek, men hans 16 år gamle søn var på kontoret, så han fik kuverten med hjem. Vi fik en god snak med Dil og Bishnu Kunwar, inden vi gik til Thamel. Her fik jeg en spaghetti bolognese og Inger en kande te.

Gik lidt rundt i kvarteret og hilste blandt andet på lædermanden og skrædderens ny assistent. Nød stemningen og kiggede også ind i supermarkedet og senere i bagerbutikken og købte et "chokolade-creme-brød" til halv pris efter kl. 9.30 p.m.

Og så var det endelig sengetid. Hvor var det dog herligt at blive lagt ned og få hvilet ud efter den lange rejse.

Lørdag den 6. oktober

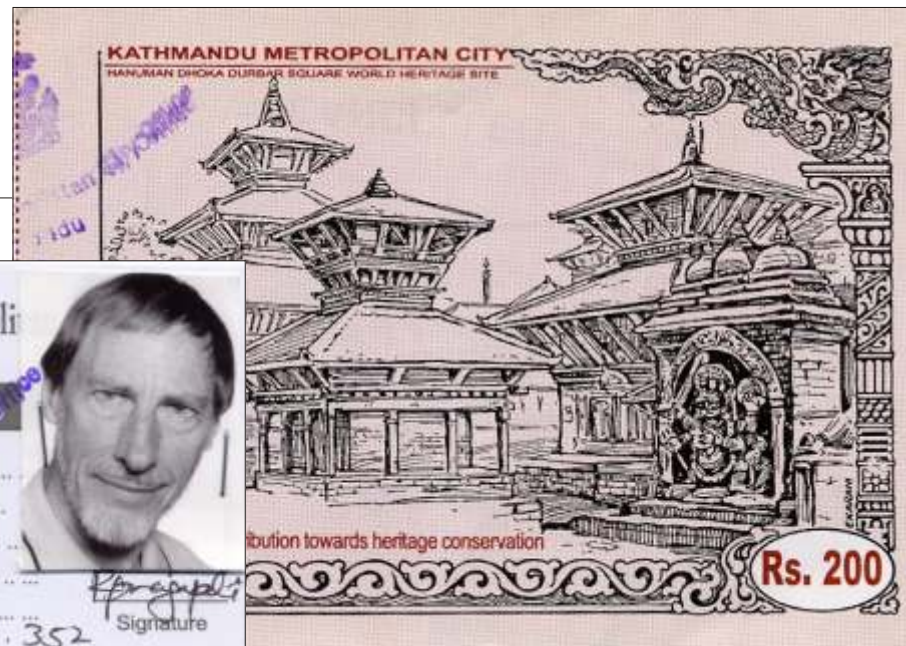
Kathmandu

Besøg på Durbar Square

Helligdag i Nepal. Passende dag til et besøg på Durbar Square for at iagttage livet i og omkring templerne. Vi gik lidt forkert, spurgte en nepaleser om vej, og blev fulgt helt hen til New Road. Købte her tre meget billige videokassetter til Inger.

Ved indgangen til Durbar Square blev vi stoppet af en vagt, som fortalte, at det kostede 200 rp. at komme ind. Det var vi ikke umiddelbart indstillet på at betale, så vi prøvede at finde en gade uden betaling. Da vi kom til den gade, vi plejede at komme ad, var der også her en vagtpost. Siden den 27. august har man opkrævet 200 rp., som går til vedligeholdelse af pladsen. Vi argumenterede lidt og fik det råd at gå til kontoret og få en måneds tilladelse. Det gjorde vi så, udfyldte en ansøgning med billede og fik et partoutkort.

Kumari, den levende gudinde, var helt ny i jobbet. Hun var kun 4 år og havde kun boet i Kumaris hus i en måned. På opfordring fra et rejseselskab kom hun frem i vinduet og smilede til folket, flot klædt i en guldindvævet kjole.

Der var ikke så meget liv på pladsen, som vi har set tidligere. Vi daskede lidt rundt og så på templeerne og sad også oppe på Maju Dega templets trappe og skuede ud over pladsen.

Hjem til frokost. Amrit lavede en meget fin Chowmein. Hertil en San Miquel. Inger fik en pot ginger tea.

Efter en lille middagslur leverede vi den ny rygsæk til Tanki Manang Shop for at få den repareret. Chefen var der ikke, men assistenten lovede den færdig til i morgen.

På vejen tilbage mødte vi Bishnus søn. Fortsatte hjem og "blev fanget" af et selskab i gårdhaven. Verdenssituationen blev diskuteret, kongemassakren i Kathmandu analyseret og rejseoplevelser udvekslet.

Vi blev budt på papad og krydret snacks. En big pot ginger tea + et stykke med grønsager, indbagt i butterdej og et stykke wienerbrød (snegl) udgjorde vores aftensmad.

På "Yeti" boede en tysker, som var kommet til Nepal på cykel. Han havde været på vej hjemad, men måtte vende om,

fordi grænserne til Pakistan var lukket. Han var nu indstillet på at sende sin cykel hjem med fly.

Efter lidt dagbogsskriveri og regnskab sluttede aftenen ved 23.30-tiden.

Temperatur: 24° - 27°

Søndag den 7. oktober

Kathmandu

Forberedelser til trekkingturen

Sov til kl. 8. Ingers morgenmad bestod af levninger fra flyturen, og jeg fik den sædvanlige havregrød med ekstra bananer, sponsoreret af Amrit.

Fik vasket tøj inden vi gik. Netop som vi kom ud fra hotellet lød der høj tale fra den overfor liggende skolegård. Her var rejst et flot telt, og en masse mennesker lyttede til forskellige talere. Det var en bloddonor organisation, som propagerede for afgivelse af blod. Vi blev ivrigt inviteret indenfor og blev bænket blandt honoratiores, inklusive sundhedsministeren. Efter talerne var der forfriskninger, kaffe, te, cola, juice, småkager, bananer og æbler til alle. Det var helt overvældende.

Før ministeren forlod selskabet skulle han fotograferes med de høje herrer og mange af donorerne. Det filmede jeg, også da han gik hen mod sin Mercedes. Han standsede op og spurgte, hvor vi kom fra. Da jeg svarede: Danmark, lyste han op i et stort smil, som om han kendte os (Danmark) godt. Spurgte også, om det var første gang, vi besøgte Nepal. Han blev meget glad, da han hørte, at det var fjerde gang. Hele scenen blev filmet af lokal-TV.

På vej sydpå konstaterede vi, at der var god gang i de mange forretninger, som alle så ud som sidst i 1999. Durbar Square blev passeret uden problemer, og på New Road fandt vi den butik, Inger havde købt meget billige videotape i i går, en 3-pack for 1.000 rp. Jeg fandt også en butik, hvor vi kunne prutte prisen på 3 stk. Hi8 tape ned til 1.300 rp.

Tilbage til Durbar Square. Vi kiggede igen inden for i Kumaris hus og var så heldige at se gudinden endnu en gang.

Næste delmål var indkøb af krydderier (masala) på Ason pladsen.

I Thamel vekslede jeg 1.400 kr. til 12.600 rp.

Købte curd til frokost. Herlig spise med dansk mysli. Vi talte lidt med schweitseren, som var på en to års jordomrejse med sin kone i en specialindrettet Landrover.

Ved 16-tiden stilede vi mod Tanki Manang for at hente den reparerede rygsæk. Inger havde taget sin sovepose med, så vi

Nepals sundhedsminister hilser på gæsterne fra Danmark

kunne sammenligne den med en ny letvægts. Hun blev fristet til at købe den, og fik den pruttet ned fra 2.800 rp. til 2.300 rp.

Endnu en pengeveksling. Manden kviede sig lidt ved at skulle veksle Ingers penge til samme kurs, som vi tidligere havde pruttet os ned til: 0,9. Men det gik.

Highlander ventede os kl. 17. Vores bærer, Narayan, var kommet, og vi betalte for 17 dages trekking og to busbilletter til Dunche.

På 1. sal i Highlander Guest House kunne vi modtage e-mails fra Danmark. Det var lidt besværligt, for tastaturet manglede de nødvendige tegn, som simpelthen var slidt af tasterne. Med lidt hjælp fik vi hentet e-mail fra Klaus og en forsinket fra Som Raj Timsina. Efter endnu en cola begav vi os på hjemvejen.

Vi talte lidt om Klaus' problemer og blev enige om at sende ham en e-mail for at vise, at vi støttede ham. Det gjorde vi så. Der var en computer-café i vores egen gade. De havde et hurtigt modem, så vi fik sendt en e-mail uden problemer.

I gårdhaven var der komsammen. Dejlige mennesker, svenskere og nepalesere. Problemerne blev vendt på en hyggelig måde, og vi fik udvekslet adresser. Svenskeren havde været på kasino til kl. 7 morgen og var lidt træt. Han ventede på en e-mail, der skulle fortælle, om han kunne forære den gamle Opel Kadett væk for at undgå at betale en høj afgift. Efter nogle glas øl var det tid til at gå til ro. Vi skulle jo tidligt op.

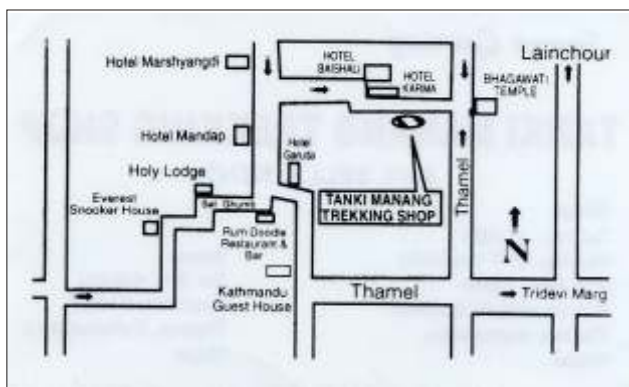
Sange Gurung

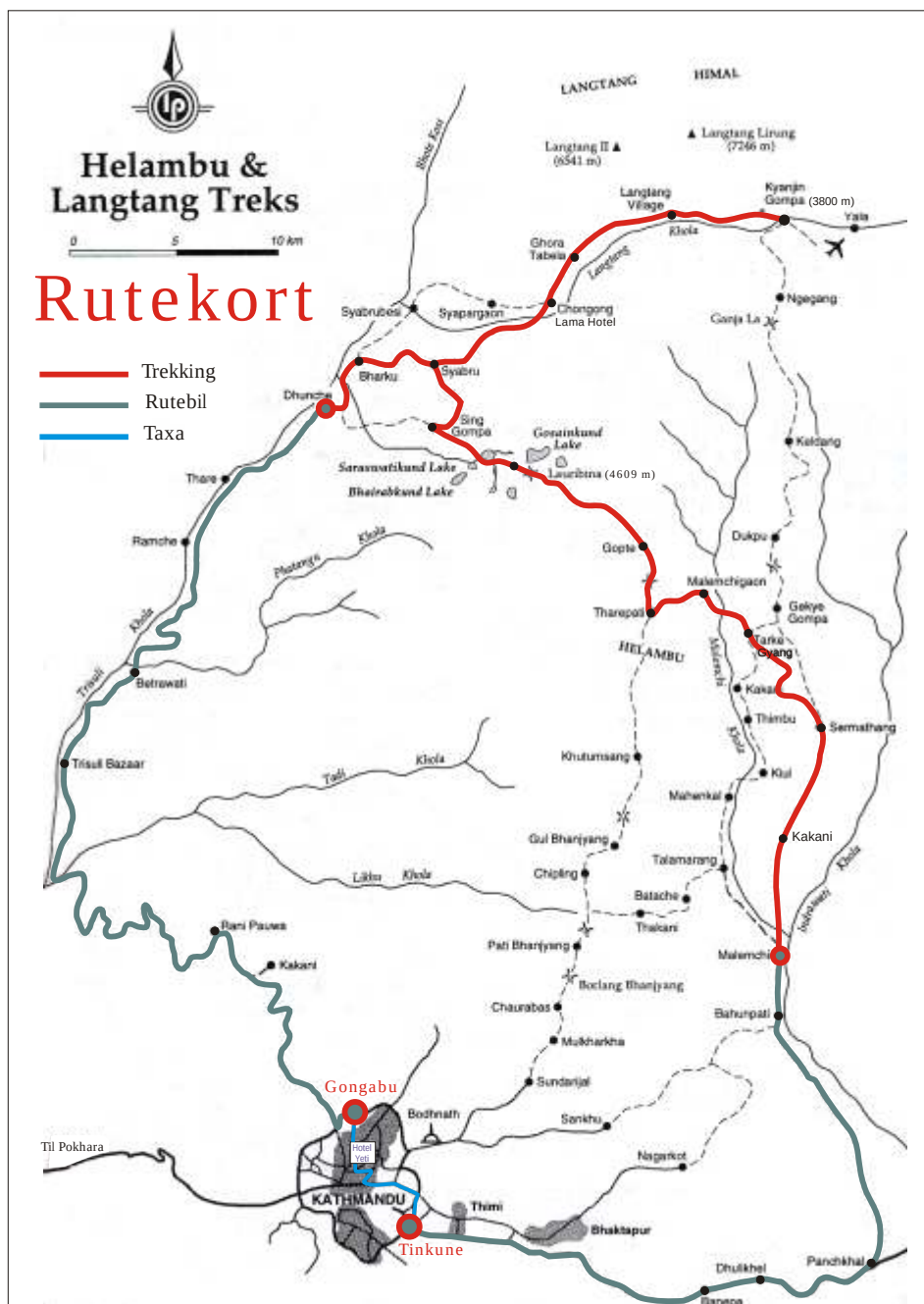
TANKI MANANG TREKKING SHOP

BUY, SELL & RENT

Shop
Tel. No.: 411321
Fax No.: 977-1-423958
P.O. Box: 10849
In front of Hotel Baishali
Thamel, Kathmandu
Nepal

Home
Tel. No.: 420453
Block No.: 62/659
Thamel, Kathmandu-3
Nepal

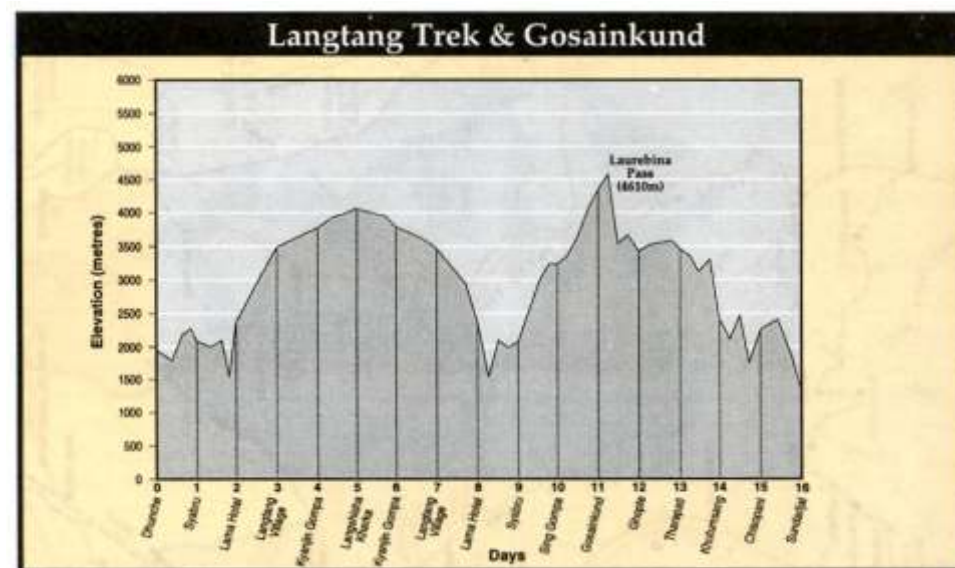

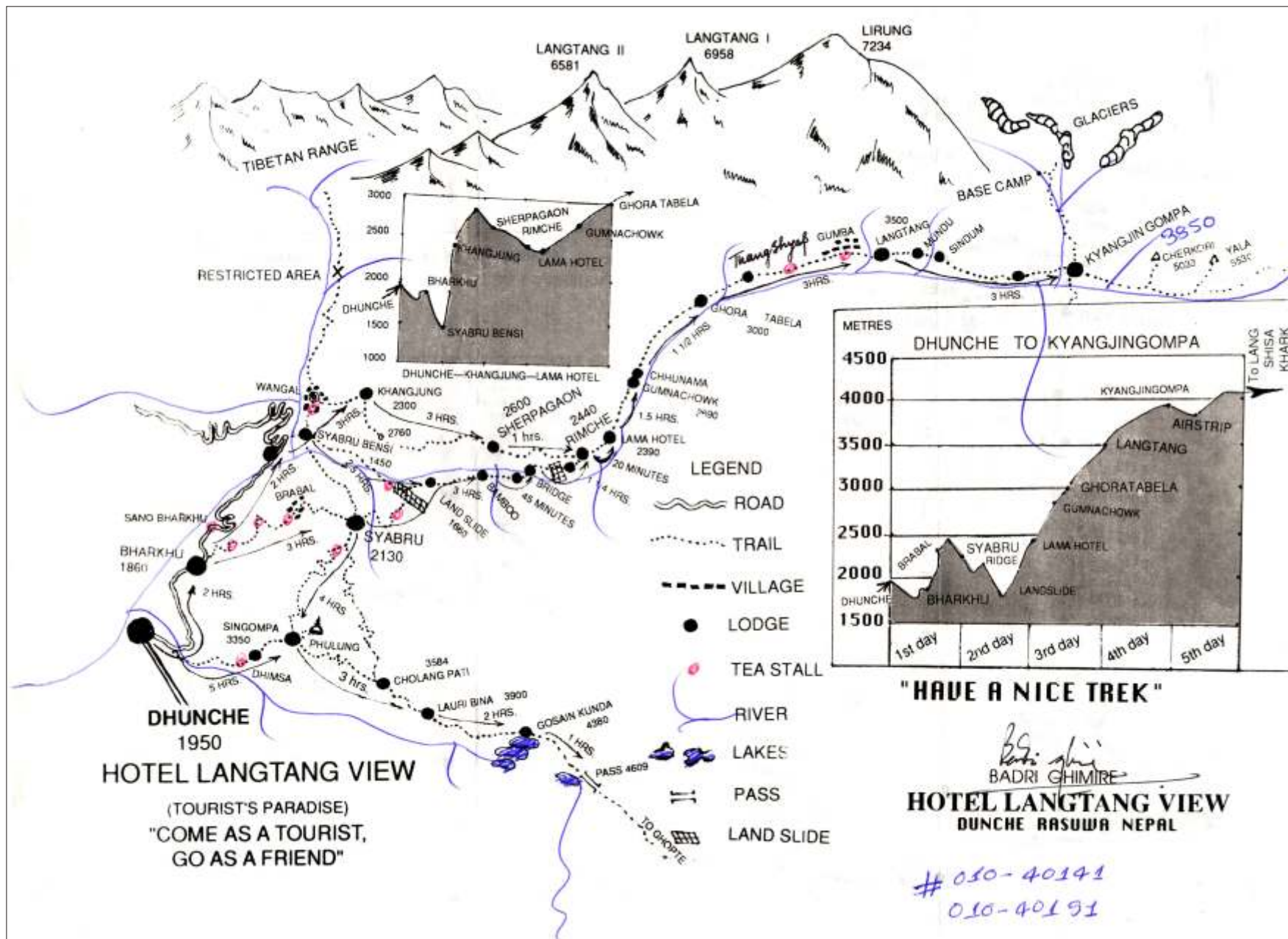

De 17 dagsetaper

		Km	Timer
Dag 1	Kathmandu (1200 m)- Dhunche (bus) (1950 m)	117	9
Dag 2	Dunche (1950 m) – Syabru (2210 m)	13	6
Dag 3	Syabru (2210 m) – Lama Hotel (2440 m)	10	7
Dag 4	Lama Hotel (2440 m) – Langtang (3330 m)	12	5¾
Dag 5	Langtang (3330 m) - Kyangjin Gompa (3730 m)	7	2¾
Dag 6	Hviledag i Kyangjin Gompa	0	0
Dag 7	Kyangjin Gompa (3730 m) - Rimche (2440 m)	21	6¼
Dag 8	Rimche (2440 m)- Syabru (2210 m)	10	5
Dag 9	Syabru (2210 m) - Shin Gompa (3350m)	8	4
Dag 10	Shin Gompa (3350m) – Laurebiniak (3900 m)	5	2¼
Dag 11	Laurebiniak (3900 m) – Gosainkund (4400 m)	6	3
Dag 12	Gosainkund (4400 m) - Lauribina La (4610)- Ghopte (3450 m)	12	5¾
Dag 13	Ghopte (3450 m) – Melamchi Gyang (2530 m)	10	4¾
Dag 14	Melamchi Gyang (2530 m) – Tarkegyang (2600 m)	6	4
Dag 15	Tarkegyang (2600 m)– Sermathang (2600 m)	10	3½
Dag 16	Sermathang (2600 m)-Kakani (2000 m)	8	2¼
Dag 17	Kakani (2000 m)– Melamchi Pull (890) –	9	2¾
—	Melamchi Pull (890)- Kathmandu (bus) (1200 m)		4

På de 17 dages trekking gik vi i alt 149 km på 65 timer

Dette kort, som udlæres på Hotel Langtang View i Dunche, er tegnet af lokale med stor viden om afstande og tider

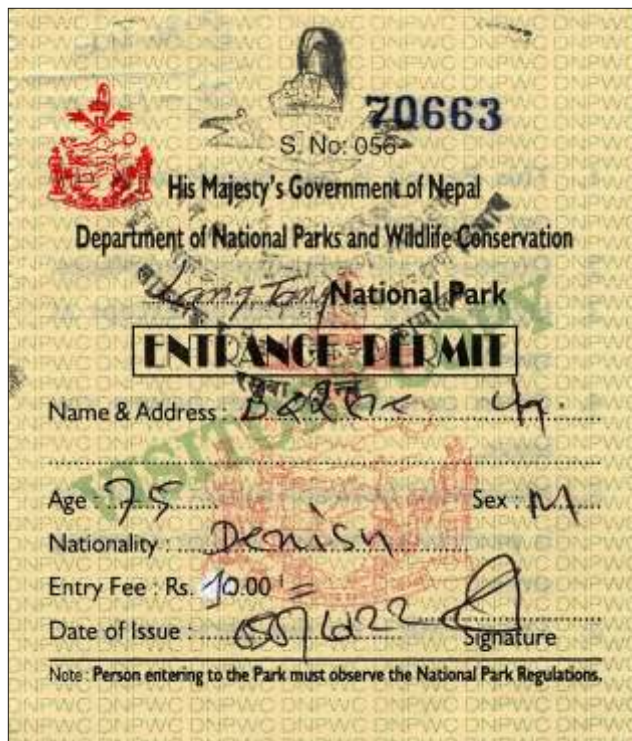
Vi er nu rustet med tilstrækkelig viden om rutens forløb og kan begynde vores trekkingtur

Mandag den 8. oktober

*Kathmandu (1.200 m)-Dhunchu (rutebil) (1.950 m)
117 km på 9 timer*

Vækket kl. 5.00. Et hurtigt, koldt bad som start på rejsedagen. Amrit havde sørget for havregrød, og Narayan kom kl. 6.05 med en taxa. Vi var i god tid på Gongabu busstation. Ved billetlugen blev vore reservationer ændret til sæde nr. 10, 14 og 18 i stedet for 9, 10 og 14. Det gav senere nogle problemer, da to nepalesere ville sidde på vore pladser. Vi fandt dog ud af at dele på en fornuftig måde. Der var i det hele taget stor turmult, før vi kom af sted.

Afgang præcis klokken syv. Bussen var ikke fyldt op ved afgang, men det blev den efter et par stop i Kathmandu. Mange passagerer sad på taget, og da der ikke var mere plads til gods på taget blev det læsset i bussen. Det var store, tunge sække, vi måtte kravle over, og det var geder, store dunke og diverse værktøj. Ingen gjorde vrøvl, mange stod eller hang op. Det var aldrig gået i Danmark, og skægt var det.

Entrance Permit til Langtang National Park

Et stort jordskred havde ødelagt vejen

Vejen var asfalteret til Bidur, lidt før Trisuli. Den var smal, men fremkommelig. To busser kunne netop passere hinanden med forsigtighed. Landskabet var flot - sikke nogle udsigter! Det var ubeskriveligt. Dybe dale med terrassemarker langt op mod toppen. Huse og små landsbyer, klistret på bjergsiden - og den snoede vej skåret igennem bjergene med et utal af serpentesving. På den sidste del af turen dukkede de sidste høje sneklædte tinder op, og vi nåede lige at se solnedgangsslyset på en af toppene.

Et sted var en lastbil havareret og spærrede det meste af vejen. Passagererne blev beordret ud, så bussen kunne snige sig forbi på kanten af afgrunden.

En time før Dhunchu blev vi igen bedt om at forlade bussen. Et arbejds hold var i gang med at udbedre skaderne efter et jordskred. Vejen var meget smal og ustabil, så vi skulle fortsætte

et stykke vej til fods. Det var en lille forsmag på vores trekking. Der gik næsten en time, før bussen efter flere forsøg fik moslet sig gennem pløret. Vi hoppede på igen og fortsatte til Dunche.

Der blev holdt øje med os på turen. Fire gange måtte vi skrive os ind på en check point. Sidste gang lige før Dunche. Her skulle vi også betale 1.000 rp. for et Entrance Permit. Det var ikke uden dramatik. Vi havde godt nok hørt lidt om, at det kostede 100 \$ at medbringe videokamera, men tog det ikke så tungt, før en bister politimand spurgte, om jeg havde medbragt et videokamera. Jeg benægtede og blev heldigvis ikke undersøgt nærmere. Inger blev senere også spurgt, men svarede undvigende. Vi havde på fornemmelsen, at en af vore medpassagerer havde sladret.

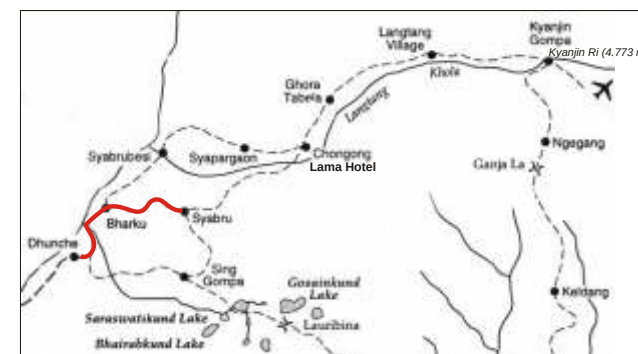
I bussen blev vi kraftigt opfordret til at tage ind på "Hotel Tibet Mountain View". Det ville vi dog gerne selv bestemme, men da Narayan fortalte, at han plejede at bo der, tog vi imod tilbudet til 50 rp. for et rum, hvis vi spiste på hotellet. Rummet var udmærket, bad og toilet ligeså, bortset fra, at badevandet var koldt.

Ved aftenmaden delte vi bord med to hollandske piger, som var på deres første trekking. Maden var en udmærket chowmein. Inger fik ginger te til og jeg en øl.

Hyggede os lidt med Narayan, før vi gik i seng ved godt 21-tiden.

Tirsdag den 9. oktober

*Dhunchu (1.950 m)-Syabru (2.210 m)
13 km på 6 timer*

Op lidt i halv syv. Inger havde sovet godt i sin nye sovepose. En stor portion havregrød lagde en god bund til dagens strabadser. Klokken var tyve minutter i otte, før vi begyndte dagens vandring. Det gik først nedad til "landevejen". Senere et "short cut"

til vejen længere nede, og endelig helt ned til floden ad vejen. Her mødte vi bussen, vi kørte med i går og hilste naturligvis "Namaste". Så gik det ellers opad. Efter en time holdt vi den første drikkepause.

I Thulo Bharkhu fik jeg en cola. Det var tiltrængt. Senere holdt vi også en spisepause i Brabal, ca. 2.200 m, hvor jeg fik en stor tallerken nudelsuppe (meget krydret!). Det kunne forhåbentlig give energi til resten af turen. Herfra gik det endelig nedad med en lille opstigning til Syabru.

Landskabet i Langtang adskiller sig på mange punkter fra de andre trekking-områder, vi har oplevet. Bjergene er høje og meget stejle. Der er meget flotte udsigter til de sneklædte tinder i Tibet og ned i dalene, hvor man kan følge de slyngede veje og stier.

Skoven gav god skygge næsten hele vejen. Ellers kunne det have været en meget varm tur. Vi var godt nok gennemblødt af sved, da vi nåede Syabru.

Narayan førte os til en lodge midt i byen, "Peace Lodge". Udefra så den ikke ud af noget, men rummet på "3. sal" var udmærket og med en fin udsigt til dalen og de bagved liggende bjerge. Desværre blev det ligesom i går skyet, så det tog noget af fornøjelsen.

Og så fik vi et varmt bad, så varmt, at vi måtte blande koldt i. Det svedige tøj blev vasket og hængt op, og vi nød at få tørt og rent tøj på. Jeg nød også en stor San Miquel efter den lange svedetur.

Det varede knap 6 timer at komme fra Dhunche til Syabru inklusive pauser. Turens længde var ca. 13 km, så det var ganske godt gået.

Narayan hygger sig ved det varme komfur på det lille teahouse "Langtang View"

Efter te- og øldrikning gik vi en tur i landsbyen, som næsten udelukkende bestod af lodger. Der var efterhånden dukket en del trekkere op, til glæde for lodgeejerne. Det har været meget sløjt med turismen efter kongemasakren i juni og efter 11. september. Priserne for overnatning er helt i bund. I går betalte vi kun 25 rp., og i dag blev vi tilbudt fri overnatning, hvis vi spiste på lodgen. Det gjorde vi selvfølgelig og fik selskab af fire sympatiske englændere, som arbejdede som frivillige, blandt andet med skovdrift og som lærer. De talte udmærket nepali.

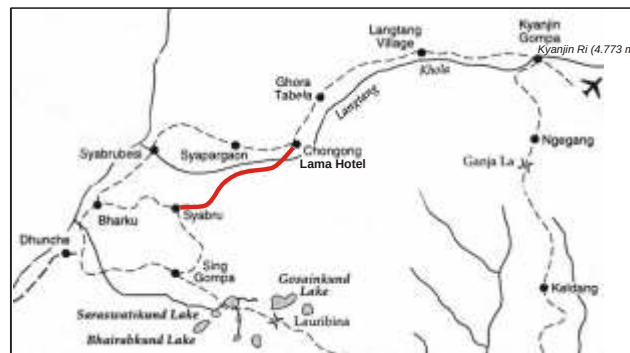
Under middagen, ca. kl. 19, forsvandt lyset. Men det varede ikke længe, før stearinlysene stod på bordet. Meget hyggeligt. Strømafbrydelsen varede kun en halv times tid, så videoen kunne også blive opladet. Nu skulle vi gerne til at optage noget film!

I seng kl. 21.15.

Onsdag den 10. oktober

Syabru (2.210 m) – Lama Hotel (2.440 m)

Ca. 10 km på 7 timer, inklusive pauser

Op kl. 6. Vi havde aftalt med Narayan at skulle starte kl. 7. Det gjorde vi så efter at have fået vores havregrød kl. 6.30.

I begyndelsen gik det stejlt nedad, mange steder meget glat på våde og mosgroede sten. Jeg skred et par gange, heldigvis uden at komme noget til. Nede ved Chopche Khola passerede vi en bro. Videre nedad til Langtang Khola. Herfra fulgte vi floden. Den faldt kraftigt med mange vandfald og katarakter. Vi måtte til gengæld kravle opad, mange steder meget stejlt. Det var hårdt. Vi holdt mange pauser for at drikke og for at få vejret.

Ved "Bamboo Lodge" ventede vi en halv time, fordi Narayan havde sagt, at han ville spise Dal Bhat. Det gjorde han først en halv time senere på "Langtang View", ved hængebroen. Et hyggeligt sted.

Der kom kulde fra broen. Vi var drivvåde af sved, så vi trak ind til varmen fra det murede komfur i køkkenet. Konen kogte linsesuppe med en masse forskellige grønsager og masala. Ingen skorsten, ingen lys. Det var meget hyggeligt at deltage lidt i familielivet med mor, far, en pige på 10 år og en lille dreng på 4 år. Jeg fik også en stor kop mælkete til 35 rp.

Det gik igen opad mod Rimche. På et tidspunkt spurgte Inger, om vi skulle vende om, hvis det fortsatte så stejlt opad. Vi enedes dog om at holde pinen ud. Gudskelov var den sidste halve time til Lama Hotel udholdelig, kun små stigninger, meget ligeud og en del nedad.

Vi kiggede lige ind på "Moonlight Lodge", som englænderne i Syabru havde anbefalet. Der kan vi eventuelt bo på hjemvejen. Den første lodge i Lama Hotel var "Friendly Guest House". Der stod også et skilt med "Lama Hotel". Vi fik et udmærket rum i stuen. Toiletten om hjørnet (ude) og det varme bad

Op-op-op mod Rimche

Friendly Guest House i Lama Hotel

nede bag ”restauranten”. Varmt bad, tørt tøj, te med sukker, lidt solskin, inden tågen slørede udsigten, gav ny livskraft.

Den smilende værtinde lagde mit svedige tøj over på nogle varme sten. Da Inger senere hentede det, var det tørt.

Aftensmaden blev bestilt til kl. 17.30, og der blev fyret op i opholdsrummet. Inger ville have pasta vegetabil og jeg makaroni. Det viste sig at være det samme! Det smagte udmærket, men der var måske kommet lidt for meget masala i. En San Miquel dæmpede lidt på krydderierne.

Et hold grove hollændere, der spiste i samme rum, var ret støjende. Lidt senere begyndte nogle af bærerne at tromme og synge nepalesiske sange, og andre gav sig til at danse. Enkelte hollændere forsøgte at danse med. Det udartede til, at man tændte for en ghettoaster og begyndte at spille diskomusik og danse til. Meget unepalesisk. Men hollænderne jublede!

Ved 20-tiden var det sengetid. Temperaturen i rummet var til stor overraskelse behagelig, for det blæste koldt udenfor. Tandbørstning foregik ude ved en løst hængende vandslange.

Torsdag den 11. oktober

Lama Hotel (2440 m) – Langtang (3330m).

Ca. 12 km på 5 ¾ time, inklusive pauser

Op kl. 6. Vi havde bestilt morgenmad til kl. 6.30, men kokken havde ikke fået ild i komfuret, så havregrøden kom først kl. 6.45. Den blev derfor 7.10, før vi kunne forlade Lama Hotel.

Vi var indstillet på en rigtig hård tur med en stigning på næsten 1000 m over ca. 12 km. Men vi blev glædeligt overrasket. Selvfølgelig var det hårdt at kravle opad på ujævne stier, men lange strækninger gik det også vandret, endda nedad.

De første timer nød vi skovens skygge og også de flotte udsigter til de sneklædte bjerge.

Senere udvidede dalen sig, og små enge dukkede op. Den brusende, larmende flod havde vi hele tiden på højre hånd. Nu

Shangrila Lodge i Langtang Village

Narayan kendte folkene på ”Shangrila Lodge”, og konen lovede hot shower. Rummet var ganske ordinært med stearinlys indlagt.

Baderummet så meget flot ud, men vandet var meget lidt varmt, og gulvet havde intet fald, så vandet havde meget svært ved at komme væk. Men vasket blev vi da.

Priserne på fødevarer er høje i Langtang-området og stiger jo længere, vi kommer op. En øl, som i Kathmandu koster 100-110 rp., koster her 150 – 200 rp.

Ved aftensmaden kom vi i snak med en canadier, Mathew Kosoy, hvis far havde givet ham en Nepaltur. Han arbejdede med filmfremstilling, men havde taget fri for at opleve Nepal. Vi fik udvekslet mange erfaringer, også e-mail adresser. Han lovede at sende nogle billeder, når han kom hjem.

Der blev tændt op i brændeovnen, og varmen bredte sig behageligt i hele rummet. Lidt før otte forlod vi selskabet. Det blæste stadig kraftigt, men alligevel var rummet ikke så koldt, som vi havde frygtet. Der var intet vand på badeværelset, så vi måtte børste tænder udendørs ved vandslangen.

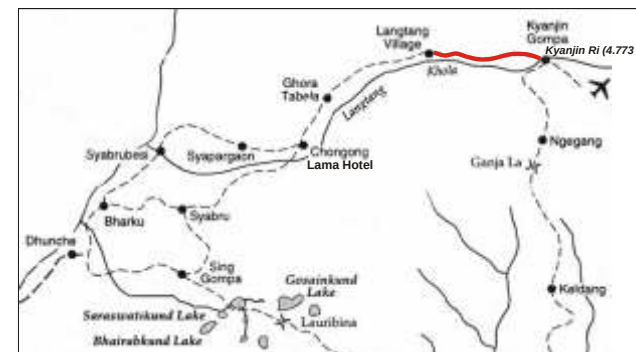
kom solen også, og selv om det blev varmere, svedte vi ikke så voldsomt som i går.

Ved en checkpost viste vi pas og entrance permit og skrev de sædvanlige data i protokollen. Ingen spurgte om video. Vi havde gemt kameraet i min rygsæk. Der var nu ca. 2 timer til Langtang, og vi kunne se landsbyen i det fjerne. Rent psykologisk er det opmuntrende at kunne se målet, og da der ikke var kraftige stigninger, følte vi os ovenpå, da vi holdt vores indtog i Langtang.

Fredag den 12. oktober

Langtang (3.330 m) - Kyanjin Gomba (3.730 m).

7 km på 2 ¾ time

I løbet af natten blev det koldt. Soveposerne skulle kunne klare -10°, men det kneb alligevel med at holde varmen.

Da vi stod op kl. 6, var der kun 6° i rummet. Havregrøden var klar kl. 6.30, så vi kom af sted med en lille forsinkelse kl. 7.15.

Stien løb mellem landsbyens mange stenhuse. Lidt senere så vi mange forladte huse og store marker med forfaldne stendiger. Efter en mosgroet gompa fulgte mange, mange ”mani mure” med tusinder af stenplader indgraveret med bønner. Efter et stykke tid dukkede de første yakokser op. De trives kun i højderne. Nu var okserne og deres kalve på vej ud til græsning efter morgenmalkningen.

Langtang Village

Dalen var nu bred, og bortset fra nogle enkelte skræppe stigninger gik det jævnt opad på en meget ujævn, stenet sti.

Tid og afstand kan være noget abstrakt for nepalesere. Sidste gang vi spurgte Narayan om, hvor lang tid der var tilbage, svarede han: 1 time. Et øjeblik efter dukkede Kyanjin Gomba op! Vi gjorde faktisk turen på 2 ¾ time. Klokkeren 10 præcis ankom vi til "Yeti Guest House". Vi havde tidligere på dagen mødt to danskere, som havde Ram, vores "søn" fra Annapurna turen, som bærer og guide. De havde anbefalet Hotel "Yeti". Vi mødte også meget tidligt en pige fra "Snow View Lodge". Hun var sendt ud for at anbefale lodgen til ankommande trekkere. Hun tilbød gratis overnatning. Der var virkelig kamp om kunderne. Vores vært ville have 50 rp. for et rum, men da Inger sagde, at vi lige ville se den anden lodge, tilbød han også gratis ophold, hvis vi ville tie stille med det.

Wel-Come to

YETI GUEST HOUSE

(TOURIST PARADISE)

KYANJIN GUMBA, LANGTANG
RASUWA DISTRICT, BAGAMATI ZONE, NEPAL
☎: 00-873-761966115, 00-873-761966118
e-mail: thileylama@hotmail.com

We Serve

- ★ Solar Hot shower for 24 hours.
- ★ Delicious & healthy food.
- ★ Double separate room.
- ★ Mountain views from the bed room.
- ★ Dining room with heater.
- ★ Porter, guide & horse also available.
- ★ Camping spot with kitchen.
- ★ Communication is also available.
- ★ Any kind of problems can be solved by contacting the guest house.

Efter et vederkvægende, varmt bad fik vi vasket tøj og hængt det op i sol og blæst og lagt på varme sten. Mad og te blev nydt i den solvarme "have". Her mødte vi to danskere, en far og søn, som havde købt en rejse hos Seven C's.

Der var også tid til at besøge ostefabrikken og købe 400 g yak ost til 110 rp. Fabrikken blev bygget af schweitzerne i 50'erne og producerer hvert år 7.000 kg ost, som bæres ned til Katmandu og andre storbyer. Mælken koges i store kobberkar, fyret med brænde. Der var ingen skorsten, så loftet var glinsende sort af den megen røg.

Da temperaturen faldt, søgte vi indendørs i spiserummet. Solen lignede dejligt. Det gjorde den også i vores soverum. Hen imod spisetid blev der tændt op i ovnen. Vi havde rum lige over fællesrummet, så vi nød også godt af ovnvarmen.

Mathew og hans kvikke guide stødte til selskabet, og sammen med Narayan og en anden bærer fik de sig et hyggeligt spil kort. Mathew havde bestilt masser af mad og havde også købt ost på "mejeriet". Han delte rundhåndet smagsprøver ud af den meget faste ost.

Det blev en hyggelig aften. Den ensomme hollænder, vistnok journalist, viste video for franskmændene og nogle af bærerne, og alle morede sig over optagelserne. Jeg optog lidt af stemningen i lokalet på video. Det så ejeren og fortalte, at han gerne lidt senere ville spille guitar for os. Det gjorde han så og to nepalesere sang til. Jeg spurgte, om han kunne spille "Resham fi-ri-ri". Det kunne han, og flere begyndte at synge med. Jeg dristede mig til at begynde at danse nepalesisk. Straks faldt et par nepalesere i, og da jeg opfordrede en fransk dame til at deltage, kom

hun også ud på gulvet. Inger var vaks til at gribe videoen og optage scenen. Lidt før 20 var festen forbi.

Temperaturen i rummet var 14°, men vi tog alligevel termotøjet på i soveposen.

Konen vasker op, mens hanen spankulerer foran ostefabrikken

Lørdag den 13. oktober

Hviledag i Kyanjin Gomba

Blev liggende til kl. 8, en mærkelig fornemmelse. Efter morgenmaden indledte vi på anbefaling af Narayan en bestigning af det 4.773 meter høje Kyanjin Ri. Klokkeren var ni, da vi lagde ud. Vi havde set folk på skråningen i går og troede, at stien gik i serpentin. Det gjorde den ikke! Det gik stejl op, og det blev det ved med i 2½ time! Og det var på et meget ujævnt underlag. Vi havde åndenød hele vejen og måtte stoppe meget tit for at få vejret. Pauserne benyttede vi til at beundre de fantastiske udsigter, både til landskabet langt nede i dalen og til de sneklædte toppe, som der blev flere af jo længere, vi kom op.

Ca. halvvejs oppe holdt vi en lille konference for at få afgjort, om vi skulle prøve at gå i serpentin uden for stien, eller om vi skulle følge den ordinære sti. Vi kunne se bedeflagene ca. 500 m oppe og valgte at stride os op ad den trådte sti. Vi kunne følge flere trekkere foran os. Det var fortsat meget hårdt, og vi talte på et vist tidspunkt om at vende om, men valgte heldigvis at fortsætte. Narayan valgte et short cut, som bragte os foran et par, som havde overhalet os tidligere.

Endelig – efter 2 ½ times energisk indsats – nåede vi toppen af Kyanjin Ri, 4.773 meter. Det var først her, vi fik den mest fantastiske udsigt hele horisonten rundt. Den var faktisk ubeskrivelig og var lige ved at tage vejret fra os. Et stort hold tysktalende

Mejeristen foran de skinnende kobberkar i det røgsvævede rum

Lirung gletcheren set fra toppen af Kyanjin Ri

ældre mænd holdt hvil på toppen. En af dem havde så meget energi, at han sang "Resham fi-ri-ri". Det blæste fortsat koldt, og jeg var kun iført shorts og T-shirt. Men bag den buddhistiske varde kunne man finde et lunt læ. Vi fotograferede og filmene naturligvis på livet løs, så begivenheden kunne blive dokumenteret.

Efter 15-20 minutter forlod vi toppen og begav os på en stejl nedtur ad Kyanjin Gompa stien. Det gik meget stærkt til at begynde med, på græsklædte skrånninger. Ca. 300 meter nede besteg vi den top, man kunne se nede fra Kyanjin Gompa. Og så gik det ellers nedad med mange strabadserende fald og trin.

Kyanjin Ri 4.773 m over havet

Turens højdepunkt

Hele tiden kunne vi beundre udsigten til dalen med den store gletscher og til de omliggende toppe. Husene blev større og større, og efterhånden kunne vi skimte personer og dyr. Og så - efter kun 1 time var vi nede, stolte over den storslåede indsats.

Heldigvis var der varmt vand i bruseren, så vi kunne få skyllet støvet af. Derefter på mejeriet og spise en halv liter curd til 50 rp. Det smagte herligt. Inger købte også 1 kg yak ost til at tage med hjem. Pris: 275 rp. Der var 15° i fællesrummet. Jeg fik et krus milk tea og en applepie, for første gang på denne tur. Den var som sædvanligt flot formet, og der var vist også kommet noget chokolade i.

7.000 m toppe til alle sider

Højdemåleren viste næsten 4.800 meter

Ved 16-tiden blev der tændt op i ovnen. Det lunede. Vi havde fået besøg af to grupper, en fra Australien og en fra Frankrig. Dem faldt vi naturligvis i snak med. Den ensomme hollænder var der også.

Midt i det hele kom der en regnbyge, den første på turen. Mange, der var på vej ned fra bjergturen og havde glemt regntøj, blev temmelig våde. Inger og jeg var de første, som fik aftensmad, Inger en single omelette og jeg en vegetable chowmein.

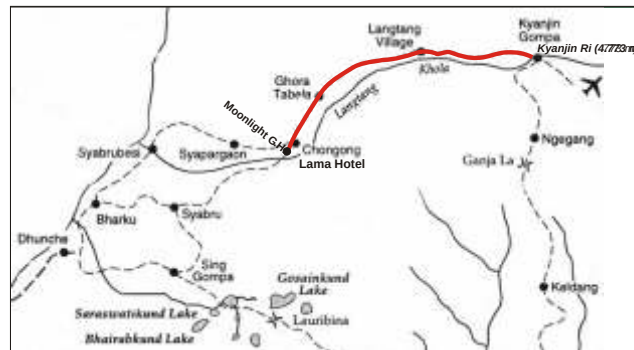
Chefen for "Yeti Guest House" hed Thiley Lama. Ham kom vi i snak med og fik lidt at vide om de problemer, man har i et så afsides beliggende samfund som Kyanjin Gompa. Man har ingen læge og ingen skole. Bliver man syg, er den nærmeste læge i Dhunche, ca. to dagsmarcher borte - hvis han ellers er der. Vi andre med rejseforsikring kan blive transporteret med helikopter. Børnene har et par timers vandring til skolen i Langtang, men læreren er ikke særlig god, og han er der ikke altid. Man fik indtryk af, at Thihy Lama var en slags sognefoged i Kyanjin Gompa. Han gjorde meget for at forbedre forholdene og appellerede til os om at få doneret nogle midler til byen. Hans ældste søn læste til læge i Indien og den næstældste skulle være lærer. Pigen gik endnu i skole.

Australierne og franskmændene fortsatte lang tid efter, at vi var gået i seng.

Vi slukkede lyset klokken godt 20 og lunede os med termoundertøjet. Skorstensrøret fra fællesrummet gik gennem gangen lige uden for vores rum, så vi havde 14° at falde i søvn på.

Søndag den 14. oktober

Kyanjin Gompa (3.730 m) – Rimche (2.440 m)
21 km på 6 ¼ time, inklusive små pauser

Vi vågnede kl. 5.45 til en dag med strålende klar himmel og solstrejf på toppene af bjergene. Vandpytterne var dækket af tynd is, og der var rimfrost overalt. De eneste, der ikke frøs, var yak'erne på trods af, at deres pels var dækket af rimfrosen.

Kl. 7.10 gik det tilbage mod Langtang. Det var en helt ny fornemmelse primært at gå nedad, selv om det påvirkede lårmuskler og knæ. Langtang nåede vi på knap 2 timer.

Byen ligger meget smukt i den brede dal. I dag havde vi god lejlighed til at nyde udsigten og endnu en gang undre os over de mange, lange mani mure. I nærheden af Thyangsyapu mellem stien og floden lå mange forladte huse, og stendigerne vidnede om tidligere landbrug.

Dalen snævrede ind og skoven kom igen ved ca. 3.000 m. Turen gennem skoven var smuk og skyggefuld, men lidt ensformig. Det store landslide på sydsiden af floden så stadig imponerende ud. Og så dukkede Lama Hotel pludselig op. Klokken var 13, så vi havde gjort hele turen på under seks timer. Kiggede lige ind på det originale "Lama Hotel". Det synede ikke af meget og så ikke specielt interessant ud. Værten på "Friendly Lodge" kaldte ad os, men vi vinkede afværgende og fortsatte mod "Moonlight Guest House". Det tog godt et kvarter, hovedsageligt opad. Det ville vi så spare i morgen.

Stedet ligger som en lille hyggelig sommerresidens med udsigt til skovklædte, næsten lodrette bjergsider. Syabru kunne skimtes i det fjerne. Et dejligt varmt bad kvikkede endnu en gang op. Jeg fik efterfølgende en Tuborg til at slukke tørsten, og Inger benyttede lejligheden til at vaske tøj.

Vores sene lunch var et tibetan bread og te til Inger og ostemomo til mig. Resten af dagen nød vi solen og freden. Der kom kun få trekkere forbi. Et tysk ægtepar, som havde drukket te på terrassen, besluttede sig også for at blive. Hun havde taget orlov i et år, og havde været i Nepal i 5 måneder. Dem fik vi en god snak med.

Spiserummet var ikke stort, men hyggeligt, og da der kl. 17 blev tændt op, kunne vi hygge os med aftensmad og te i lyset af Petromax'en. Vi måtte faktisk linde på døren for at få det lidt køligere!

Lige et par ord om personalet på Moonlight. Alle var venlige og i imødekomende. Serveringen stod en 15-årig dreng for. Han spændte frem og tilbage mellem spiserum og køkken og sørgede for, at alle fik, hvad de havde behov for. Stod man udendørs og vaskede sig ved den kolde slange, kom en venlig sjæl fra køkkenet med en skål varmt vand. Da Inger spurgte, om de havde filtervand, tog drengen hendes flaske, hentede en tesi og fyldte vand i flasken!

Brød op ved 20-tiden og gik i seng med ca. 16° i rummet.

Langtang set fra øst. Den brede dal snævrer ind længere nede

Mandag den 15. oktober

Rimche (2.440 m) - Syabru (2.210 m)
10 km på 5 timer

Rutinemæssig vækning kl. 6 og havregrød kl. 6.45. Hele opholdet havde kostet 715 rp. (ca. 79 kr.) for to.

Værelset kostede intet. Vi har faktisk kun betalt én gang på turen, og det var Shangrila i Lama Hotel, 30 rp.

Kl. 7.15 begyndte nedstigningen.

Nedad til broen over Langtang Khola og videre nedad til "Bamboo Lodge". For et år siden blev næsten hele lodgen udslettet af en enormt landslide. Kæmpestore klippestykker vidner fortsat om katastrofen. En ny lodge er næsten færdigbygget.

Nu gik det igen opad. Et sted skiltes vejene. Vi havde talt med Narayan om at fortsætte vestpå ad vejen mod Syabru Besi og så gå sydpå ad en sekundær sti. Det prøvede vi så. Det skulle tilsyneladende være en genvej i forhold til den, vi benyttede på udturen. Det første stykke så meget ubenyttet ud, og vi aftalte, at

hvis det blev for barsk, ville vi vende om. Det blev barsk, men vi fortsatte, for det var en helt speciel oplevelse. Visse steder var stien næsten ufremkommelig, vi måtte mange steder kravle for at forcere forhindringer. Bevoksningen var meget tæt, næsten urskov, og tit kunne vi slet ikke se stien. Narayan førte an og hjalp os over de værste forhindringer. En del af bevoksningen var bambus krat. Her udskiftede vi Ingers defekte vandrestav med en frisk, savet af ved roden med mit universalværktøj.

Vi mødte ingen trekke på stien, kun tre "vejarbejdere", der skulle udbedre de værste forhindringer. Oprindeligt har stien været udmærket med mange fine "trapper". Men tidens tand havde gnavet hårdt. Den fugtige vegetation gjorde også sten og jord meget glatte.

Lige før broen over Chopche Khola så jeg Narayan og Inger gøre fagter. Jeg forstod ingenting og spurgte, hvad de mente. Men da der samtidig dukkede to camouflagede soldater op, var jeg klar over, at jeg skulle se at få skjult mit videokamera. Jeg fik hurtigt rygsækken af og puttede kameraet ned, greb en vandflaske og gav mig til at drikke. Soldaten spurgte, om jeg havde et videokamera. Det benægtede jeg selvfølgelig og viste ham videotasken med min pengekat og højdemåleren, som fangede hans interesse. Han spurgte, hvor jeg kom fra og hvor lang turen var. Jeg skyndte mig at fortælle en hel masse om turen, og at det var fjerde gang, jeg var i Nepal. Og da jeg på hans spørgsmål om, hvad jeg synes om Nepal, svarede, at Nepal er et meget smukt land, og at nepaleserne er meget venlige, ønskede han mig fortsat god rejse. Inden han mødte mig, havde han spurgt Narayan, om jeg havde et videokamera. Han holdt heldigvis også på vores hemmelighed.

Vi havde i lang tid kunnet se over til Syabru og syntes ikke, vi kom nærmere. Nu var der *kun* en times opstigning til "Peace Lodge". Solen varmede og vi svedte, og var nok også lidt trætte efter den spændende "skovtur", så det var herligt at få et varmt bad og få vasket noget af det svedige tøj. Det tørrede meget hurtigt på det solvarme tag.

Videoen blev ladet op (godt skjult!) og jeg fik en tiltrængt øl og en tallerken braskartofler. Inger fik te. Herligt at være fremme så tidligt. Vi nåede "Peace Lodge" kl. 12.15, så der var god tid til afslapning og hygge.

Alle lodger mangler gæster. Vi var kun fire på lodgen, et holandsk ægtepar, Inger og jeg.

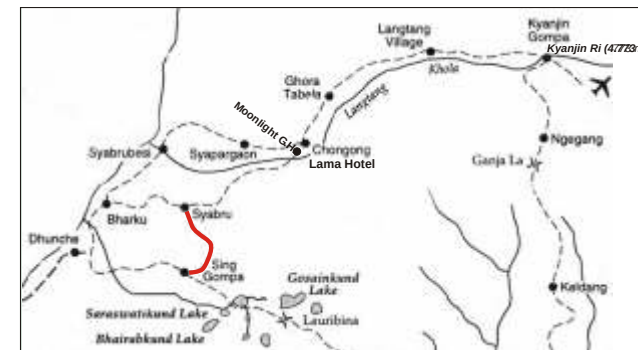
Da vi ankom til Syabru, var temperaturen 24°. Om aftenen faldt den til 18°. Lige som sidst forsvandt lyset, og vi hyggede os med stearinlys.

Vi talte med Narayan om turen i morgen til Sing Gompa, og han mente, at vi kunne gøre turen på 5 timer. "Vi gik jo hurtigere end andre gamle folk. Vi var stærke". Se, det var en kompliment af en nepaleser - og han mente det virkelig.

Aftenen sluttede som sædvanligt kl. godt 20.

Tirsdag den 16. oktober

Syabru (2.210 m) – Sing Gompa (3.350 m)
Ca. 8 km på 4 timer 5 minutter, inklusive pauser.
(Narayan havde gættet på 5 timer!)

Afgang kl. 7.15 i strålende sol. De første to timer gik det ret stejlt opad på ret jævn jordsti garneret med ujævne "trapper", specielt i sving. Det var gudskelov ikke i fuld sol i begyndelsen (fordelen ved at gå tidligt). Vi måtte puste ud med jævne mellemrum.

Pauserne brugte vi til at nyde de fantastiske udsigter, først ned til Thulo Syabru og Syabru Besi, senere Ganesh Himal og alle de andre sneklædte toppe.

Gennem skyggefuld skov med mange forhindringer på stien nåede vi efter tre timers hårdt arbejde Danda Tea Shop i 3.210 m. Her holdt vi et tiltrængt hvil, og nød endnu en gang de ube-

Den imponerende udsigt fra Danda Tea Shop (3.210 m)

Hotel Green Hill i Sing Gompa med den fine glasveranda. Bag lodgen ses de sørgelige rester af den skov, som brændte under et voldsomt uvejr for 25 år siden

skrivelige udsigter næsten hele horisonten rundt, omtrent som at stå på Kyanjin Ri.

Der var nu kun 50 minutter til målet, gennem skov og mark uden de store stigninger. Lidt før Sing Gompa måtte vi kravle over et stendige omkring en indhegnet ejendom. Man havde heldigvis sørget for gedigne stiger.

Kl. 11.20 logerede vi os ind på "Green Hill Hotel". Værelsespris: 0 rp.

En hyggelig gammel lodge med et meget moderne badeværelse inklusive træk og slip. Vi skyndte os som sædvan-

ligt at få et dejligt varmt bad, inden de andre trekkere dukkede op. Vi var faktisk de første gæster i byen.

Det meste af eftermiddagen tilbragte vi i "the glass tower", hvor solen kunne frembringe en temperatur på godt 20°. Sidst på eftermiddagen blev der tændt op i det store spiserum, hvor ejeren også havde telefoncentral med radiotelefon. Strømmen kom fra et solcellepanel og blev opmagasineret i fire store akkumulatorer.

Også her havde man et ostemejeri, som i indretning mindede meget om det i Kyanjin Gompa. Prisen for et kilo yak ost var også her 275 rp.

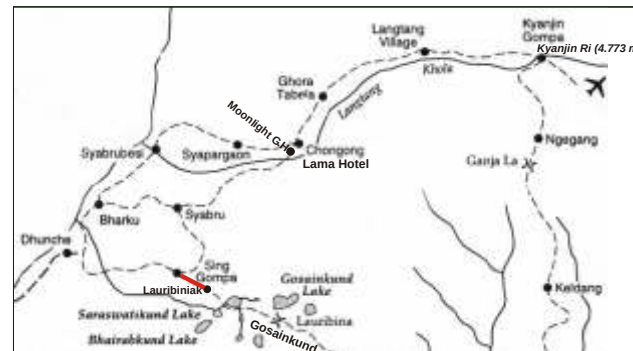
Gompaen så vi kun udefra. Den var gammel og meget forfalden. Træskærerarbejderne på dør og facade var dog meget smukke, men en klodset hængelås ødelagde helhedsindtrykket.

En stor tysk og en mindre fransk gruppe dominerede aftenlivet, så vi kom ikke i kontakt med andre trekkere.

Vi var så heldige, at vores rum lå lige over fællesrummet. Varmen herfra lunede derfor også hos os. Vi gik i seng ved ca. 16° og stod op til 12°.

Onsdag den 17. oktober

Sing Gompa (3.350 m – Laurebiniyak (3.900 m)
5 km på 2 ¼ time med få pauser

Kl. 5.55 var der stadig meget stille på gangen, så vi skyndte os at børste tænder, inden grupperne blokerede badeværelset.

Kl. 7.10 begyndte opstigningen til Laurebiniyak. Det blev en meget flot tur. Sikke udsigter. Vi fik igen bekræftet, at Langtang-området byder på helt specielle oplevelser, selv om vi skulle stige 550 meter og ofte fik åndenød af de høje "trappetrin", fik vi næsten også åndenød af de gentagne og varierende udsigter til hele perlerækken af tinder. Skoven var også helt speciel. Under de kæmpestore fyrretræer groede en stor underskov af rododendron. Narayan viste os et billede, der blev taget på hans forårstur med masser af blomstrende rododendron.

En del af stien løb på en højderyg med langt ned til begge sider. Det havde froset om natten. Der var rim på planter og sten, og i skoven målte vi +5°. Men solen varmede, så ved 8-tiden kunne vi lægge de varme trøjer.

Efter ca. ½ time kunne vi se røg stige op på den fjerntliggende bjergside. Det var Laurebiniyak, vort mål.

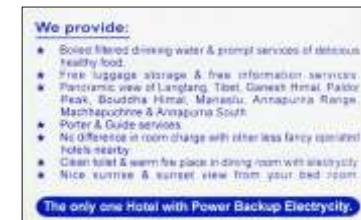
Turen skulle normal vare 3 timer. Vi gjorde den på 2 ¼ time, så vi havde masser af tid resten af dagen.

Her var der ikke varmt styrtbad i oktober. Det fryser om natten, så det er ikke muligt at anvende solfangere. Vi fik tilbud om en spand varmt vand. Da jeg skulle i bad, var der intet koldt vand at køle med, så det blev kun til klatvask.

Der var koldt i Laurebiniyak, både inde og ude. Vi fik rum 10 på "Mountain Rest". Det lå lige over opholdsrummet og aftræksrøret fra brændeovnen gik gennem rummet! Der blev fyret i ovnen hele dagen, men det var meget svært at holde dørene til fællesrummet lukket.

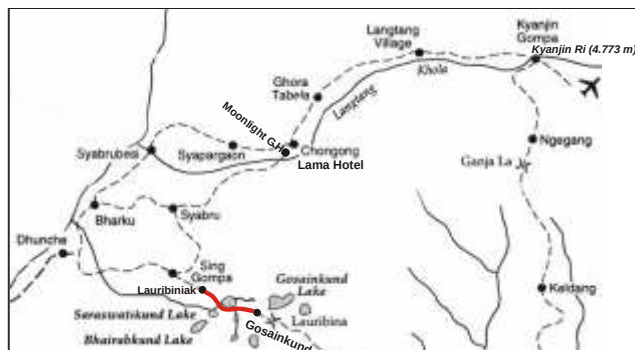
Temperaturen udenfor var +5° og ved 16.30-tiden begyndte det at sne! Det smeltede heldigvis hurtigt. Alle krøb sammen om ovnen og blev stegt foran - og forblev kold på ryggen. Bærerne blandede sig, og værtens tre børn dominerede. De havde leget med cykel hele dagen og var nu temmelig rastløse. Den ældste læste højt af en engelskbog, ganske flydende.

Temperaturen på værelset var, takket være skorstenen, 14°, så det var ikke koldt at komme i seng. For en sikkerheds skyld havde vi lånt tykke kapoktæpper, og det var godt, for i løbet af natten faldt temperaturen til 6°.

Torsdag den 18. oktober

Laurebiniyak (3.900 m) – Gosainkund (4.400 m)
6 km på 3 timer

På grund af den korte afstand til Gosainkund besluttede vi at starte kl. 7.30. Der var faldet sne om natten, men kun et tyndt lag. Temperaturen var 7°, men solen skinnede varmt, så det varede ikke længe, før vi klædte om.

Tidligt af sted betyder flotte udsigter. Også i dag. Ved solopgang havde vi udsigt lige fra Annapurna over Manaslu og Ganesh Himal til Langtang Lirung.

På en time nåede vi templet. Herfra kunne vi se ned til både Dhunche og Syabru. Senere havde vi nogle fantastisk smukke udsigter til dybe dale. Som at kigge ned fra et fly.

Lidt før det lille pas (4.165 meter) dukkede den første sø op. Passet nåede vi på to timer og gav os tid til at holde en pause.

Landskabet omkring Gosainkund er ret barskt

Selv om de havde arbejdet hårdt og længe, kastede bærerne sig ud i dansen om aftenen - og tog os andre med, også de reserverede tyskere!

Det kneb fortsat lidt med luften over 4.000 meter. Herfra kunne vi se den første lodge i Gosainkund og følge stien med øjnene.

Præcis tre timer varede turen til Gosainkund. Vi havde passeret den anden sø på den sidste opstigning.

Nu åbenbarede den "rigtige" Gosainkund sø sig, stor, men ikke særlig smuk, set fra lodgerne. "Hotel Peaceful Lake & Lodge" var den første og den, Narayan plejede at bo på. Vi tog dog de tre andre i øjesyn, før vi besluttede os af følge Narayan.

Det var vigtigt for os at finde en lun opholdsstue uden træk. Det lykkedes kun delvis. Ovnens varmede godt, men huset var smadder utæt. Vi fandt dog en plads, hvor den kolde træk nåede at optage noget af ovnens varme.

Da vi ankom kl. 10.30 skinnede solen, og folk nød det i læ for den kolde vind. Før vi kunne nyde det, skulle vi lige have et bad. Fluks blev der hentet varmt vand fra køkkenet. Det blev hældt i en lille plastikspand på en hylde i det udendørs "bruseskur". Ved at åbne for den på monterede hane fik man en dejlig varm stråle at vaske sig under. Vandet løb væk gennem revnerne i det behagelige trægulv.

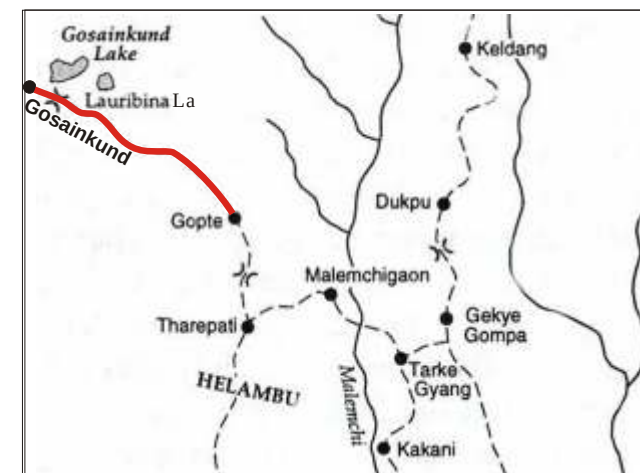
Tre kvarter fik vi til at sidde i solen og drikke en kop te. Ved middagstid forsvandt solen og tågen blæste op fra dalen. Alle søgte inden

døre, og der blev heldigvis tændt op i ovnen. Den tyske gruppe, vi mødte i Sing Gompa, havde en overliggerdag her. Dem kom vi i snak med, og de viste sig at være meget venlige. Så vi hyggede os rigtigt hele eftermiddagen. Der blev spillet nepalesisk musik, sunget og danset, drukket te med rom, skrevet dagbøger og læst rejsefører og romaner. Det var rigtigt trekkerliv - trods kulden. Så klokken blev godt ni, inden vi trak os tilbage.

Fredag den 19. oktober

Gosainkund (4.440 m) – Lauribina La (4.610 m) – Ghopte (3.450 m)

Vi havde lånt tæpper, så trods 5° på rummet sov vi nogenlunde. Det var koldt at gå toilettet om natten. Vi stod op kl. 6 og tog alt det varme tøj på. Der var fyret op i fællesrummet, så vi kunne spise morgenmad ved ovnen.

Kl. 7.10 begyndte en temmelig anstrengende tur. Vejret var ikke for godt. Det var skyet, så mange af toppene var skjult. Søen lå blank med små krumninger, og stenen i søen (guden Shiva) var meget tydelig (se forklaring på næste side!) Efter en time opad nåede vi passet Lauribina La i 4.610 meter. Her holdt vi et lille hvil og trak i sommer-

Et udsnit af det barske "månelandskab" mellem Gosainkund og Ghopte

Shivas tørst

Gosainkund-søerne er hellige for hinduerne, og hver fuldmåne i juli-august drager tusinder af pilgrimme op for at tage et rituelt bad i søerne. En legende fortæller om søernes opståen:

De lavere guder ville finde udødelighedens vand, og da de rodede havets vande op, steg en gift, kalkut, til overfladen. Shiva drak det forgiftede vand, for at det ikke skulle skade de andre guder. Det gav ham feber og tørst, og hans hals blev blåfarvet. Han drog derfor op i sneen i bjergene og slyngede sin trefork mod klippen. Hvor den ramte, sprang kilder frem og skabte Gosainkund-søerne. Shiva lagde sig ved bredden og drak.

Nede i søen findes en oval klippe. Pilgrimene ser den som Shiva, der hviler på et leje af slanger. En mindre sten på den store sten er hans lingam. Trefork hedder trisul på hindi, og floden, som løber ned fra søerne og videre mod syd, kaldes Trisuli Khola.

tøjet trods is på mange vandpytter. Solen var kommet frem, og vi så frem til en fin dag. Men vi blev skuffet, for solen forsvandt, og tågen bredte sig. Udsigterne blev bogstavelig talt ubeskrivelige.

Stien nedad fra passet var meget ujævn og stenet, og det blev den ved med at være. Og det gik op og ned i en uendelighed. Nogle steder var hældningen 45°! Kl. 10.30 nåede vi Phedi. Hvis vi havde kendt dagens videre forløb, var vi måske stoppet her. Men vi fortsatte og kunne kun nyde den meget afvekslende natur, vi var kommet ned til. Jeg har heller aldrig set så mange blå enzian.

Narayan havde flere gange givet optimistiske meldinger om afstanden til Ghopte, men vi syntes ikke at komme nærmere. Så endelig kl. 13 dukkede nogle huse op. Vi troede først, det var nogle små tea-houses, Lonely Planet havde beskrevet, men det var Ghopte. Der var to muligheder for overnatning. Vi valgte "Name-

ste Lodge", en ældgammel lodge med åbne rum og én stor og meget tynd madras. Der var ikke plads til rygsækken i rummet.

Der blev tændt op i ovnen i opholdsrummet. Trods voldsom banken på skorstenen under optændingen forblev den tilstoppet, så røgen måtte finde vej gennem utætheder i den rustærede ovn og gennem rummet.

De syv hollændere fra Lama Hotel dukkede op, så gangen blev hurtigt fyldt med rygsække. Vandet hentede man fra en kilde i nærheden.

Der var ingen antydning af bademulighed, dog fyldte man om morgenen lunkent vand i den udendørs vandbeholder (som også blev brugt ved opvasken), så alle kunne blive klatvasket.

Der var koldt i Ghopte, så vi fik lov til at sidde i køkkenet ved det brændefyrede komfur og drikke en kop te og spise en portion nudelsuppe. Der var lang tid til sovetid, så vi iførte os termotøj, fleecetrøjer med mere og forsøgte at holde ilden vedlige trods røgen.

Aftensmaden blev indtaget i selskab med hollænderne, kogte kartofler til Inger og stegte til mig. Der var fortsat problemer med den utætte ovn, og da Inger gik over for at få hjælp til at stabilisere ilden (og røgen), kom en mand over og trak et par kævler ud og sagde: finish! Der var så ikke andet at gøre end at gå til køjs. Klokken var da lidt i syv!

Der var trangt i rummene på Nameste Lodge i Ghopte, men et nydeligt betræk på den tynde madras

Skiltet taler for sig selv

Narayan foran den meget spartansk udstyrede "soveafdeling"

Omkledning til varmt termotøj før aftensmaden

Den utætte ovn i opholdsrummet gav mere røg end varme

Lørdag den 20. oktober

Ghopte (3.450 m) - Melamchi Gyang (2.530 m)
10 km på 4¼ time

Hanen galede kl. halv seks og samtidig begyndte bærerne, der sov lige over for os, at rumstere. Vi ventede med at stå op til kl. 6. Det samme gjorde hollænderne, så der var livlig trafik på den snævre gang.

Kl. 6.20 var Ingers tibetan brød og min havregrød klar. Vi fik igen lov til at sidde ved siden af kokken, mens han bagte chepati brød. En klump dej, der bestod af mel, vand og bagepulver blev rullet ud til en tallerkenstor skive, lagt på en buet blik tallerken og bagt ganske kort tid på begge sider over ilden. Derefter lagt ned på gløder, han skrabede sammen fra komfuret. Her fik brødet de sidste "buler" og den rigtige farve. Tibetan bread blev lavet af samme dej, men rullet tykkere ud.

Vi betalte 434 rp. for hele opholdet og begyndte dagsmarchen præcis kl. 7. Efter lidt blandet ned og op på "rullesten" begyndte opstigningen til Tharepati (3.510 m). Her holdt vi kl. 9 et kvarters hvil efter de to timers arbejde. Indehaveren af det lille tea house var en ældre nepalesisk kvinde, som var i færd med at lave mad på et primitivt komfur.

Derefter begyndte den lange nedstigning til broen over en biflod til Melamchi Khola. Skoven var meget frodig med masser af rødder på stien og med fugtige, glatte sten. Kæmpestore fyrretræer, eg, rododendron og masser af smukke blomster. Undervejs mødte vi to grupper på vej op og misundte dem bestemt ikke den lange opstigning. På et tidspunkt kunne vi høre, men ikke se floden, og i en lysning kunne vi se lige over til Melamchi

Gyang. Det så ud til at være en større landsby - men der var stadig en floddal imellem os!

Vi kom over den gyngende hængebro og nød den sidste opstigning til Melamchi Gyang. Landskabet var totalt forandret. Her var græsgange, stendiger, køer og heste og en behagelig sti. Den rene fornøjelse.

Klokken 11.45 så vi den første lodge, "Wild View". Vi kiggede først lidt på nogle af de andre, før vi besluttede os. Det var vigtigt, at vi kunne få et tiltrængt, varmt bad efter livet i "vildmarken".

De andre lodger så ikke bedre ud. Et sted kunne vi få privat indkvartering i et kæmpestort rum med mange senge. Vi vendte tilbage til "Wild View" og fik et stort rum i et helt nyt anneks med toilet og "bad" lige udenfor. Badet bestod af et stort blikfad med varmt vand og et mindre med koldt vand. Hertil en konserves-

Madlavning i Tharepati Tea House. Bemærk de flotte gulvbrædder. Og hun har også flottet sig med en skorsten

dåse til at øse vandet over kroppen. Ligesom i Gosainkund løb vandet bort mellem revnerne i de rene brædder.

Til lunch bestilte vi en termokande med te, og jeg fik en skål løgsuppe og en dejlig pandekage med syltetøj.

Vejret viste sig i dag fra den bedre side. Vi startede i kulde, nogle steder kun +1°. Senere kom solen, og da vi havde taget bad, sad vi i solen og nød vores lunch og fik begyndt på dagbogen. Ved 16-tiden blev det overskyet og en klam dist tvang os indendørs.

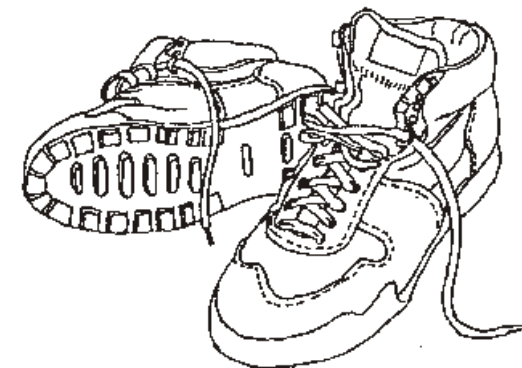
Den søde 14-årige datter, vi havde talt lidt med ved lunchen, spurgte om vi ønskede varme i spiserummet. Det ville da være dejligt, så hun fik bedstefar, som sad og bælgede bønner, til at tænde op. Og hvilken forskel fra i går. Ingen røg, god varme, ingen træk fra utætheder. Og dertil elektrisk lys i stedet for Petro-max'en.

De eneste andre gæster var et fransk ægtepar med en guide og to bærere. De var ret støjende, da de spillede kort om eftermiddagen i solskinnet. Det gentog sig om aftenen i spiserummet. De var temmelig dominerende.

Narayan formidledede kontakt til værtsfamilien, så jeg fik lov at filme i deres helt specielle stue-køkken.

I Helambu tager man skoene af, inden man træder ind på det polerede trægulv. Husets vægge og skabsrammer var dekoreret med træskærerarbejder. Hylder og skabe var fyldt med flot husgeråd, blandt andet en stor ciseleret kobberkedel. Hele familien sad på gulvet på dejlige tykke tæpper foran det lune komfur. Familien bestod af bedstefar og bedstemor, søn og svigerdatter samt deres tre børn, den 14-årige pige, der ville være lærerinde og hendes to brødre. Hun skulle læse til lærer i Kathmandu. Uddannelsen er to- eller tre-årig.

Inger fik en stor skål nudelsuppe, og jeg havde bestilt chow mein med to spejlæg. Der var så dejligt varmt, at vi først kom i seng klokken godt 20. Det var en rigtig god lodge.

Søndag den 21. oktober

Melamchi Gyang (2.530 m) - Tarkegyang (2.600 m)
6 km på 4 timer

Vi fik lov til at spise vores gode havregrød sammen med familien i stadsstuen på "Wild View". Narayan havde sovet over sig, så han fik lige en kop te, inden vi begyndte nedstigningen til Melamchi Khola kl. 7.10.

På vejen gjorde vi holdt ved et tempel med flotte farvede dekorationer i lighed med Kopan, men noget forfaldent. Meget stejlt ned – og ned – og ned til floden på 1½ time.

Efter en kort pause begyndte den lange, stejle og varme opstigning.

I dag skinnede solen lige fra morgenstunden, så efter tyve minutters vandring klædte vi om til sommerdres.

Trods den sveddryppende optur nød vi de flotte udsigter, blandt andet til Melamchi Gyang. Vi kunne hele tiden kontrollere, hvor højt, vi var kommet.

Endelig, omsider efter 2½ times hårdt arbejde nåede vi Tarkegyang. Narayan gik ind på den første lodge. Vi fulgte efter og besøgte de splinternye faciliteter. Rammerne var flotte, og der var nyt bade- og toilettrum med træk og slip. De ville have 150 rp., var ikke til sinds at slå af på prisen, og var i øvrigt ikke særlig venlige, så vi fortsatte vores søgen.

Vi fandt ingen acceptabel før den allersidste, "Hotel Tarkegyang". De lovede hot shower og hyggelig opholdsstue med mere. Forlangte 150 rp., men accepterede efter lidt pres 100 rp. for en overnatning.

Rummet havde eget bad og toilet, men der var ingen vand i hverken håndvask, wc eller bruser. Ejeren lovede, at vandet kom, når han fik fyldt højdebeholderen. Det kom aldrig, og hot show'eren var en spand med koldt vand båret op til "baderummet".

Eftermiddagen blev tilbragt i "haven". Solen skinnede varmt, og tøjet hang til tørre - indtil kl. 16. Da begyndte det at dryppe, og senere kom regnen. Der var ingen steder at opholde sig på grund af kulde og træk. Mange skulle have vasket tøj, vi også. Og det foregik på nepalesisk maner ved den kolde slange, hvor man også vaskede sig.

Vi havde egentlig regnet med en overliggerdag i Tarkegyang, så tøjet kunne tørre, men vi fandt ikke stedet velegnet og besluttede derfor at gå til Sermathang i morgen.

Dinningroom var efter Helambu-skik med glat trægulv (uden sko), men ikke nær så hyggeligt som i Melamchi Gyang. Skorstenen virkede ikke, så rummet blev fyldt med røg. Det trak, og ingen lukkede døren, når de kom ind.

Vi havde bestilt aftensmad til kl. 18.30, men allerede kl. 18.10 var den færdig. Inger fik kogte kartofler med ketchup og jeg chowmein mix. Vi fandt en krog på en blød madras og skrev dagbog i tussmørket. Der var kun en 25 watt pære i loftet. Og selvfølgelig gik lyset ud, og stearinlysene kom frem. Men det varede nu kun ganske kort. Umiddelbart før sengetid hentede jeg et par tæpper til at modstå de 12° på værelset. Jeg brokkede mig over, at der fortsat ikke var vand på toilettet. Fluks bragte værten en spand vand op til vores dør.

En del af væggen udgør familiens husalter

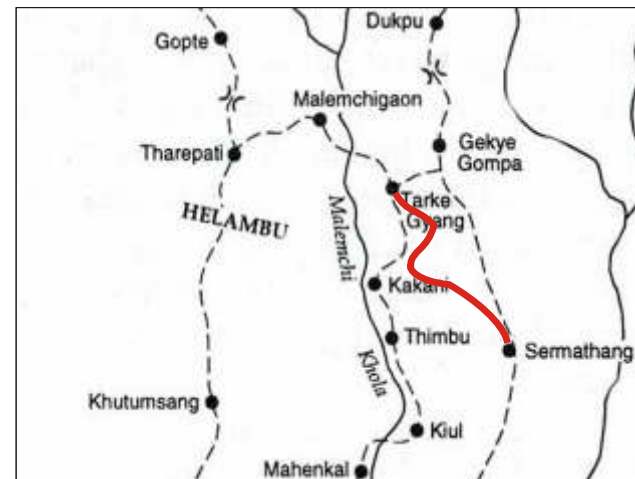

Familien hygger sig med gæsterne.

Bemærk det flotte husgeråd på hylderne,

Mandag den 22. oktober

Tarkegyang (2.600 m) – Sermathang 2.600 m
10 km på 3½ time

Panik fra morgenstunden! Intet personale i hele huset. Alle var ude for at finde et brud på vandlejningen. Man gættede på, at en konkurrent havde skåret plastikslangen over. Omsider fik vi vores havregrød, det vil sige Inger fik rice porridge, som var løse ris kogt i mælk. Fik betalt (gjorde vrøvl over manglende vand og fik 50 rp. afslag i prisen) og kom af sted kl. 7.35.

Solen skinnede, men temperaturen var kun 10°. Det blev en af de lette dage med små op- og nedstigninger og med lange, vandrette strækninger på en højdekurve. Kl. 9 nåede vi den smukke landsby Gangjawal. Allerede ved indgangen til byen blev vi "påtvunget" blomster af små piger, som forventede en form for belønning. Det gentog sig gennem næsten hele byen. Vi holdt et kort hvil for at drikke vand.

Landskabet skiftede. Afrøder på næsten hver eneste kvadratmeter. Terrasser over alt. Kun lidt skov. Dalen blev bredere, nye dale stødte til. Blot ærgerligt, at det var lidt diset, så man ikke kunne se detaljerne.

Vi nåede Sermathang kl. 10.55 efter 3½ times behagelig tur. Vi var blevet anbefalet "Yangri Lodge". Det var ikke noget dårligt valg. Rummet var rent og pænt med vinduer til solsiden og udsigt til dalen. Solen skinnede fra en næsten skyfri himmel. Alle nød livet.

To snedkere var i færd med at lave dør og vinduer til et nyt baderum. Det foregik med håndkraft. Huller til samlinger blev tildannet med et skarpt stemmejern og brædder blev savet til af tykke planker. Samlinger blev fikseret med kiler – ingen søm eller skruer!

Vi gik en tur i byen og besøgte blandt andet "sundhedskliniken". Den blev hver lørdag betjent af en læge fra Melamchi Pul, som holdt konsultation fra kl. 10 til 16. I dag sad værten fra lodgen her. Det viste sig, at huset også rummede den sidste Langtang checkpost. Så vi skrev os i bogen for sidste gang, og kunne nu uden problemer bruge videokameraet.

Vi spurgte om klostret, og han oplyste, at der var tre klostre i byen. Han tilbød at følge os hen til det nærliggende.

Her hidkaldte han en munk, som låste op, så vi også kunne se klostret indefra. I klostret boede ni munke, som mediterer i tre år og tre måneder. I den tid kommer de ikke uden for klostret, og må ikke klippe hverken hår eller skæg. De to andre klostre var mere almindelige.

Vi slog et slag ned i landsbyen gennem de snævre "stræder". Mødte blandt andet en ældre mand, der sad på gårdspladsen og flettede en stor måtte af flækket bambus.

Man føler sig meget velkommen på lodgerne i Helambu, og det er meget hyggeligt at indtage maden på gulvet

Værten regulerer varmen i komfuret ved at skubbe eller trække brændestykkerne

En offergave midt på stien

Familien hygger sig med gæsterne

Bræddesavning ved Yangri Lodge i Sermathang.
Hvis planken er tyk, trækker en mand i hver ende af saven

Ved 15-tiden spiste jeg en tyk pandekage med ananasmar-melade. Et helt måltid. Skyerne trak sammen og kl. 16 brød et uvejr løs. Det trommede voldsomt på bliktaget, og udsigten forsvandt totalt. Det holdt heldigvis op, så vi kl. 17.15 kunne gå tørskoet over til dinningroom'et. Skoene blev stillet udenfor, og vi satte os tilrette på de bløde tæpper sammen med det belgiske ægtepar og deres guide og søde unge bærer.

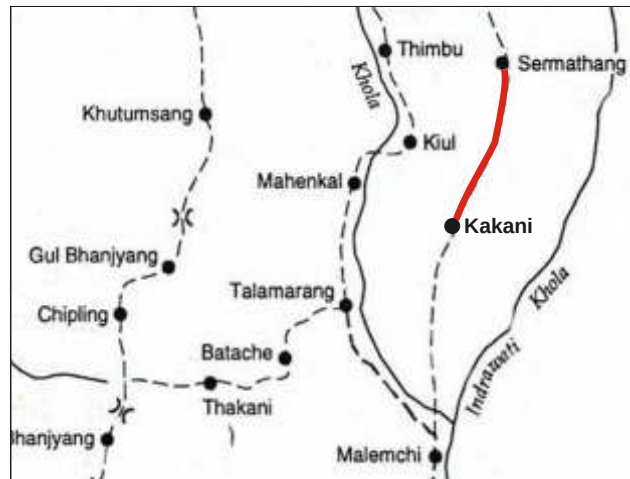
Hele familien var fælles om at lave mad, og vi kunne følge med i tilberedningen af alle de forskellige retter. Vi fik begge en meget god noodle soup vegetable, og jeg havde også bestilt forårsruller. Det var faktisk for meget, så Inger overtog den ene.

Der var en meget hyggelig og familiær stemning i det smukke rum. Efter spisningen dryssede en af døtrene røgelse på gløderne i en lille skål foran familiens alter og foretog et lille ritual for at takke guderne.

Det var næsten vemodigt at skulle sige godnat efter en hyggelig og begivenhedsrig dag. Vi aftalte at mødes ved solopgang, hvis vejret var klart.

Tirsdag den 23. oktober

*Shermatang (2.600 m) - Kakani (2.000 m)
8 km på 2 timer 10 minutter*

Kl. 5.30 lå disen tæt hele horisonten rundt, så det blev ikke til noget med vores solopgangsudflugt.

Som i går kom vi af sted kl. 7.35. Der var god tid, Kakani skulle kunne nås på ca. 2 timer.

Det blev en herlig spadseretur. Stien var jævn og bred, underlaget jord og grus, så vi havde alle muligheder for at nyde træer, blomster og udsigterne ned i de frugtbare dale. Aldrig har vi set så mange chorter og stupaer, nogle under opførelse og andre netop færdigmalet.

¾-1 time før Kakani stoppede Narayan op og pegede på en træstamme. Her voksede to meget smukke epifytter (planter, som blot hæfter på træer). Inger fik lov at plukke dem og fik også nogle rødder med, som hun håber vil kunne vokse i Danmark.

Fra den sidste "bakketop" kunne vi se Kakani – ca. 200 meter nede, og efter godt to timers vandring kunne vi vælge rum i en af de fire lodger. På de to første var man ikke særlig interesseret i nye gæster. På "Everest Restaurant & Bar" blev vi tilbudt et nydeligt rum til 50 rp., og mad- og ølpriser var også rimelige.

Solen skinnede fra en næsten skyfri himmel. Vi var kommet ned til et varmere klima. Det var næsten som at få en ekstra overliggerdag. God tid til afslapning.

Ved middagstid fik vi besøg af et nygift engelsk par, som var på vej nordpå. Hun havde arbejdet i Nepal i 10 år, dels som fri-

villig engelsklærer, dels som socialhjelper. Han var "nepal-debutant". Hyggeligt at udveksle erfaringer.

Ved 14.30-tiden dukkede en fransk telttrekkergruppe op. Bærerne begyndte straks at rejse telte, seks sovetelte plus et spisetelt. Køkkenholdet okkuperede vores diningroom, så vi måtte fortrække til "butikken". Det betød nu ikke så meget, for vejret var jo godt. Værelset var lunt – over 20°, og udsigten til begge sider var meget flot.

Natten var ualmindelig smuk, luften var lun, nymånen stod højt på himlen, stjernerne funkede i den krystallklare luft og mod sydvest oplystes himlen af lysene fra Kathmandu. Fra landsbyerne på den modsatte bjergskræning glimtede små lysprikker. Det var helt uvirkeligt.

Franskmændene holdt afskedsmiddag med trommerytmer, bærsange og -danse. Vi besluttede at gå i seng lidt før dem, for ikke at skulle stå i tandbørstekø.

Det var lidt vemodigt at skulle sige farvel til bjergene efter 17 herlige dage.

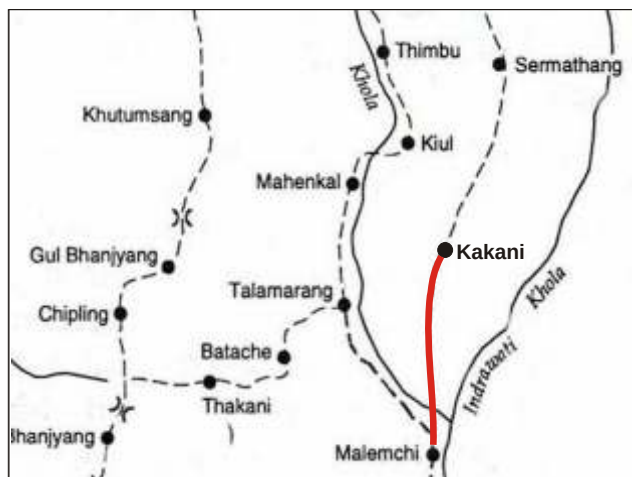
Foder til dyrene må ofte hentes langt fra hjemmet

Dining room til venstre og butik til højre på Everest i Kakani

Onsdag den 24. oktober

Kakani (2.000 m) - Melamchi Pull (890 m)
9 km på 2 ¾ time (plus 4 timer i rutebil)

Herligt at kunne stå op til et varmt værelse. Ved morgenmaden ville vi som sædvanligt betale for opholdet, men man kunne ikke finde bogen med vore bestillinger. Narayan fandt den, vi fik betalt og kom af sted kl. 7.

Til at begynde med lidt opad, men ellers nedad, først jævnt, men senere meget stejlt, ca. 1.100 meter ned. Underlaget var behageligt, næsten glat jordbund og stien løb gennem frugtbare

marker med hirse, hvede eller ris. Bananpalmer, agave, aloe vera og store kaktus pyntede i landskabet.

Det var festival tid, Dashein, så både børn og voksne var festklædt, og flere steder havde man buffaloes stående bundet med en blomsterkrans om halsen, parat til at blive slagtet som offer. Masser af børn var strømmet til for at overvære begivenheden. Geder blev slagtet ved mange af de huse, vi kom forbi. Duwachaur nåede vi på en time, en ret stor, pæn, langstrakt landsby. Mange af husene havde stråtag, og mange var i flere etager.

Stien var mange steder som en hulvej med høje sider. Regnvandet havde skyllet jorden væk, så stiens profil var blevet u-formet. Igen i dag meget varierende udsigter fra den brede højderyg.

Da vi nærmede os Melamchi Pul, bredte floddalen sig ud, og herfra kunne vi se, hvordan Melamchi Khola løb sammen med den store Indrawati River. Det sidste stykke var ret stejlt, men absolut ikke vanskeligt, nu var vi jo også i god træning.

En meget lang hængebro førte os over Indrawati floden. Nu var vi i Melamchi Pul Bazaar, en meget langstrakt by, et handelscenter med omladning af varer til Helambu og Langtang. Her så vi med vore egne øjne en ged blive ofret. En mand holdt dens hoved og en anden omkring kroppen. En tredje skilte med ét hug hovedet fra kroppen. Blodet blev hældt ud over hellige steder. Det hele foregik direkte på gaden med kvinder og børn som tilskuere.

Busholdepladsen fandt vi i den sydlige ende af byen. Klokken var hen ad 10. Ingen kunne fortælle, hvornår bussen kørte, så vi satte os i venteposition og drak en cola. Klokken 10.30 havde den unge chauffør fået vasket sig og var klar til at føre os til Kathmandu.

Normalt koster en billet 100 rp., men Narayan fik som lokal ordnet det således, at det kun kostede 70 rp. pro persona.

Efter ca. 1½ times kørsel på en meget ujævn vej fik vi besked på at skifte til en anden bus. Her sad en fransk gruppe, som havde okkuperet de fleste af sæderne med deres bagage. Der var kun plads på bagsædet, og her fik vi nogle ordentlige hoppeture, indtil vi efter et par timer kom til den asfalterede vej.

Moder vasker nyfødt barn med olie

Nu gik det strygende, højt op til Dhulikel og videre forbi Bane-pa og udkanten af Bhaktapur og Thimi.

Vi nærmede os Kathmandu og forventede at blive sat af ved Ratna Park, men vi blev skuffet. Endestationen hed Tinkune i den østlige udkant af byen, lige ud for den sydlige ende af lufthavnens startbane.

Køreturen havde taget ca. 4 timer.

Det var ikke let at finde en fri taxa her, så vi fortsatte lidt til fods. Her var ledige taxaer, men de ville alle have 150 rp. for at køre os til Thamel. Det lykkedes dog Narayan at overtale en til at køre for 100 rp.

På Hotel Yeti blev vi hilst velkommen som gamle venner. Vores efterladte gods blev pakket ud, og Narayan fik det tøj, vi havde taget med fra Danmark. Dameskoene var han ikke vild med, så dem lagde vi til side. Herudover gav vi ham 850 rp. for vel udført arbejde. Vi drak en kop te sammen, før han forlod os. Det var lidt vemodigt.

Efter en portion momoer som Amrit gav, og efter et tiltrængt varmt bad, gik vi til Highlander for at tjekke vore fly returbilletter. Det var i orden. Forinden havde vi været henne for at hente Ingers violette cashmere trøje.

Da vi nærmede os Highlander var der stort politiopbud ved hjørnet af Tridevi Marg og Bagaban Bahal (vores gade). Alle blev holdt tilbage, og ingen vidste hvorfor - ikke før motorcykel betjente og store Mercedes'er dukkede op, den ene med Nepals konge. Straks efter gik livet sin vante gang.

I Yetis have var der stor aktivitet. Man havde fragtet en ged til Kathmandu fra Timsinas landejendom i nærheden af Pokhara. Den var nu blevet slagtet, og de hyrede slagtere var i gang med at rense og partere geden. Vi blev inviteret til at smage, og da vi senere kom ned, havde Amrit tilberedt en blanding af ben, mave og kød i krydret sovs. Jeg havde været inde på kontoret for at hente e-mails. Her kom Timsina ind med en hel flaske øl. Den

Slagtet ged renses i rindende vand

tog jeg med ud til gedespisningen. Senere kom Amrit med en lækker stuvning af mere regulært gedekød. Det smagte godt. Der var agurkeskiver til. De andre drak whisky til gedekødet. Jeg nøjedes med min øl.

Ved 22-tiden trak vi os tilbage efter en lang og begivenhedsrig dag. Og det var dejligt at komme i en rigtig seng i et varmt værelse.

Torsdag den 25. oktober

Kathmandu

Slappe-af-dag. Fik sendt e-mails til familie og venner, og fik suppleret beholdningen af småting.

Mange forretninger var lukket på grund af festivalen. Festival tid er også dragetid. I dag var det "den store dragedag". Overalt på himlen var der drager, næsten alle lavet efter samme skabelon. Nogle svævede meget højt, mange faldt ned og blev hængende i træerne, næsten som Sørensen Bruns drageædende træ.

Timsinas mor var kommet til Kathmandu for at velsigne sin familie og venner i anledning af festivalen.

Hvilede, læste og sov om eftermiddagen, inden vi skulle til fest. Amrit havde fortalt, at man skulle feste om aftenen. Vi spurgte: hvornår? Ved 17-18 tiden. Vi klædte os pænt på og gik ned ved 17-tiden. Der sad allerede en del mennesker, og flere kom til. Snakken gik livligt, mest på nepali, men også en del på engelsk. Mange nepalesere taler engelsk, men de kan være meget svære at forstå, fordi de aldrig har lært den rigtige udtale.

Aftenen gik, og der skete intet. Først ved 21-21.30 tiden blev vi spurgt, om vi ville smage en fugl. Hvad det var for en fugl, kunne de ikke forklare. Det var vist en mellemting mellem en agerhøne og en fasan – med meget mørke fjer med lyse prikker. Det smagte meget godt, fint krydret med masala. Knoglerne var som sædvanlig knust for at give mere smag, så dem måtte vi sortere fra. Her til fik vi whisky!

Lidt senere spurgte Timsina, om vi ville have noget at spise, og hvad det eventuelt skulle være. Vi foreslog nepali food, så kl. 22.30 fik vi serveret Dal Bhat med gedekød, krydret kål og vist nok curd med citron saft. Et meget sent festmåltid.

Kort tid efter takkede vi af og gik meget mætte til køjs.

Fredag den 26. oktober

Kathmandu, Festivalens højdepunkt

Efter morgenmad og almindelig afslapning begav vi os ved 9-tiden på vej til Durbar Square. I dag var endnu flere butikker lukket, alle skulle hjem og velsignes af familiens overhoved.

Den meget lange hængebro over drawati floden til Melamchi Pul

Pladsen sydende som sædvanligt med mange aktiviteter. Som overalt i Kathmandu bliver man tilbudt alverdens ting af gadesælgere: smykker, tiger balsam, skakspil, fløjter, dolke, påfuglefjer og balloner.

I alle templer ofrer man blomster, ris, grønsager og olie (offer=puja). Der bliver bedt, bukket og bimlet med klokker.

Mange tiggere møder op, ikke de forhutlede, der blot sidder sammenkrøbet ved husmuren og rækker hånden frem, men "erhverstiggere" i flotte dragter, purpurrøde eller safrangule. De sætter sig i posur og lader sig fotografere for et passende beløb.

Saddhuerne er hellige hindumænd, som har viet deres liv til religionen

ger, balancerede på et ben med det andet trukket op til hoften. Mange hinduer trådte ud af tøflerne og hilste ham ærbødigt, når de lagde en skilling i hans skål.

Vi satte os som sædvanligt op på den øverste afsats af Maju Deval templet. Herfra kunne vi overskue den væsentligste del af Durbar Square.

Ved Lakshmi Narayan templet kom en gruppe helt hvidklædte munke i procession med meget rytmiske trommer og timbaler. Hovedtøjet var fyldt med smukke blomster. Munkene var meget forskellige fra dem, vi ellers havde set. Inde på pladsen gjorde de holdt og gav en lille "koncert".

På hjemvejen løb vi ind i anden procession, denne gang på lastbiler. På den første spillede et orkester noget, der mindede om New Orleans jazz. De næstfølgende var fyldt med unge mennesker, der råbte slagord. Fra en af dem kastede man rødt farvepulver, som farvede os tilskuere røde på ansigt, hår og tøj.

På hjemvejen så vi noget så usædvanligt som en kvinde med en vogn fyldt med hvide poser til affald. Hun gjorde holdt udenfor hver lille butik, så indehaveren kunne putte sit affald i poserne. Det går fremad med hygiejnen i Nepal!

Og ve den, der tager billeder uden at betale. En anden type går rundt med en lille spand med blomster og rød farve og tilbyder en tika. Og så er der Saddhuerne. Det er hellige hindumænd, som har viet deres liv til religionen. Hår og skæg får lov at vokse. Det når tit helt ned til jorden! De bærer kun et enkelt lændeklæde, og ansigt og krop er malet med symbolske farver. En af dem viste forskellige yoga-øvelser, stod i meget lang tid på hovedet med forskellige benstillin-

Straks efter hjemkomsten til hotellet førte Amrit os op til grand mama, som skulle velsigne os med en tika. Det kneb lidt med at få ris-olie-farve-blandingen til at hænge fast på panden. Noget havnede på bukserne, men det klarede med vand og sæbe senere. Rent symbolsk gav vi grand mama en 10 rp. seddel. Hun vægrede sig, men accepterede dog. Med tika-givningen følger også noget at spise. Vi fik hver en tallerken med en tør riskage, formet som en tynd donut, et stort æble, en banan, en appelsin og en håndfuld risflager. Det blev faktisk vores lunch.

Timsina-familien er stor, næsten en hel klan. Som Raj har fem brødre og et ukendt antal søstre. Alle bor ca. 30 km øst for Pokhara. Ved 14-tiden kom en onkel med kone og barn for at få grand mamas velsignelse.

En af de canadiske piger spurgte, hvordan festivalen foregik. Den fangede Timsina og fik øl og frugtsaft på bordet. På et tidspunkt blev det nævnt, at vi havde skrevet en dagbog om den sidste Nepal tur. Den ville man da gerne se, så det gik der en del tid med. Nepaleserne holder meget af at se billeder. Vi er tit på vore ture blevet inviteret til at se familiealbummet.

Hvidklædte munke med rytmisk slagetøj

Noget så u-nepalesisk som et motoriseret optog. Hvad de demonstrerede for fandt vi ikke ud af

Sidst på eftermiddagen trak vi os tilbage til privatlivets fred i rum 305. Om aftenen slentrede vi gennem Thamel, fandt en gårdhaverestaurant og fik en kop te med en ostecroissant til. Det var aftensmaden.

I seng kl. 21.30!

Lørdag den 27. oktober

Kathmandu, næstsidste festivaldag (Dashein)

Store slappe-af-dag. Om formiddagen gik Inger en lille tur. Hun var så heldig at se et optog gennem "vores egen gade". De spillede og trommede, var iklædt røde dragter og bar en person i en slags bærestol.

Inger kom hjem med en liter curd til deling til frokost. Herligt, specielt med lidt dansk mysli. Ellers gik dagen med a jour føring af dagbogen og almindelig afslapning på terrassen.

Vi havde bestemt, at vi ville prøve en nepalesisk hårklipping, inden vi skulle hjem, og havde spurgt Amrit om han ville være behjælpelig med at finde en frisør. Vi skulle jo helst være sikker på at have bare lidt hår tilbage.

Han fandt en god klipper i parallelgaden. For kun 50 rp. fik vi en rigtig god hårklipping og efterfølgende en behagelig hovedbundsmassage. Jeg fik oven i købet studset skægget.

Før aftensmaden gik vi en tur op til Lainchaur (Tridevi Marg), der som sædvanligt var meget trafikeret. På hjørnet så vi en mor med sine tre små børn. En lå og sov i rendestenen, en sad og sov, og babyen lå og sov i moderens skød, alt imens hun tiggede penge til mad.

Ned ad Bagabat Bahal med de mange lokale "butikker". Kiggede blandt ind, hvor vi havde købt duftlampe sidste gang.

KATHMANDU TERRACE RESTAURANT & BAR
Thamel Chowk

Table No. 43 Bill No. 10724
Date: 27-10-2001

S.No.	Particulars	Qty.	Rate	Amount	
				Food	Bev.
1.	Non-veg Lasagna	1	105	105	
2.	Bir. Black Tea	1	45	45	
3.	Veg. fried momo	1	45	45	
Sub Total					
Grand Total				195	

Signature

Billigt og godt!

Længere nede, ved Hotel Thamel, fandt vi en lille forretning med billige rygsække og andet trekking-udstyr. En 80 liters rygsæk skulle koste 1.800 rp. (uden prutning). Min 70 liters rygsæk kostede sidste gang 2.900 rp. Der køber vi ind på mandag.

Fra Kathmandu Terrace roof top restaurant kunne vi følge livet på "Crazy Corner". Maden var billig og god. Inger fik 10 fried momos og jeg en meget varm meat lasagne. Hertil en stor pot te. Regning: 195 rp. (ca. 22 kr.).

Tilbage til vort lune værelse 305.

Søndag den 28. oktober

Udflugt til Patan

Efter den traditionelle morgenmad samlede vi os sammen til en tur til den gamle kongestad, Patan eller Lalitpur. På Central Bus Station var der livlig aktivitet. Mange stimlede sammen om en hellig, vanskabt ko og lagde penge på dens ryg. Den havde fem ben. Det sidste var forkrøblet og sad helt oppe ved hovedet.

Trods det kaotiske indtryk var der system i galskaben. Vi spurgte en tilfældig mand om bussen til Patan, og han viste os direkte hen til bus nr. 22. For en sikkerheds skyld fik vi en bekræftelse fra chaufføren på, at han kørte til Patan.

Efter ca. 20 minutters kørsel blev vi sat af i den nordøstlige del af Patan. Herfra var der ca. 10 minutters gang til Durbar Square. Vi var spændt på, om de også her havde indført betaling. Tilsyneladende ikke, indtil vi nåede den sydlige del af pladsen. Her opkrævede man 200 rp. Vi var altså heldige at komme nordfra. Pladsen var rolig, uden motortrafik, men ikke så køn, som vi kunne huske fra sidste besøg. Vi satte os på den samme bænk som sidst og iagttog livet på pladsen. To koner var ivrigt beskæftiget med at feje, og børnene legede på statuerne. Fra Pagode Restaurantens roof top var der god oversigt over pladsen, og en cola kostede kun 30 rp.

Vi kunne også se ned i en gård, hvor to indere var i færd med at karte bomuld. Vi havde tit set indere gå med et "streng in-

Den vanskabte, hellige ko havde et forkrøblet ben ved højre forben

Børnene havde en god lejeplads på elefantstatuen

strument", og vidste godt, at det kunne bruges til bomulds kartning. Nu kunne vi både se og høre, hvordan man "svippede" med strengen ind i bunken, så bomulden blev findelt.

I "Turen går til Nepal" havde vi læst om det gyldne tempel, Hiranyavarna Mahavihar. Det besøgte vi på hjemvejen. Det er et buddhistisk kloster fra det 12. århundrede. Alle plader og figurer var af forgyldt messing. Det var et meget smukt, levende museum.

Busstationen var ikke svær at finde, og efter en behagelig tur stod vi af på Kantipath ved Bhimsentårnet, og gik ad de travle indkøbsgader hjem til Hotel Yeti.

Kl. 16.30 havde vi en aftale med Ranga Nath Neupane fra Welcome Guest House i Pokhara. Han havde inviteret til Dal Bath på en nærliggende restaurant "Thakali". Amrit var også

Kvinden lufter den soltørrede majs på en plads midt i Patan

budt med. Alle drak Tuborg øl og spiste Dal Bath med fingrene. Udmærket og varieret tilbehør.

Tilbage i gårdhaven sludrede vi lidt med "familien" og fik sagt farvel til Ranga, som skulle hjem til Pokhara.

Tidligt til ro (ved 20-tiden!).

Mandag den 29. oktober

Kathmandu, første dag efter festivalen

Nu skulle livet i gang igen, alle var kommet hjem fra familiebesøg. Hari fra Highlander havde inviteret til lunch kl. 12, men først skulle Amrit og jeg til den danske ambassade for at få gode råd om ansøgning af visum til Danmark.

Vi hyrede en taxa på Leknathmarg (Lainchaur) - med taxameter. Startbeløb: 7 rp. På kortet var det nemt at finde ambas-

saden, men ikke for taxachaufføren, for han satte os af ved den russiske ambassade! Om igen. Lidt sydpå, på en meget stille sidevej, fandt vi ambassaden. Taxameteret viste 43 rp. Det var tilsyneladende billigere at køre på taxameter end at forsøge at prutte om en aftalt pris. Vejen til ambassaden var fint asfalteret og uden huller. Det var den, fordi den også førte op til premierministerens bolig, fortalte Amrit.

Amrit bankede forsigtigt på jerndøren i den røde mur. Den ene af de to vagter lukkede op. Vi fremførte vort ærinde og fortalte, at vi havde en telefonisk aftale. Via hustelefonen fik vi tilladelse til at komme ind til receptionen. Damen i receptionen var en engelsktalende nepaleser, som skulle forklare os om proceduren. Jeg undskyldte mig med mit dårlige engelsk og bad om at tale med en dansktalende person. Efter lidt ventetid dukkede Mette op, og fortalte os venligt og imødekommende om proceduren.

Når ansøgningen var udfyldt og afleveret, ville den sammen med mit "sponsorletter" blive sendt til Udlændingestyrelsen i København. Der skulle så gå 5-8 uger med sagsbehandling. Hvis vi fandt, det gik for langsomt, skulle vi rykke København, ikke ambassaden i Kathmandu. Vi tog fortrøstningsfulde derfra.

Hjemme ved 12-tiden, så Inger og jeg kunne nå at gå til Highlander for at spise frokost med Hari. Her mødte vi også en svensk journalist, Mikael Persson, som blandt andet skriver til tidsskriftet Vagabond. En anden svensker arbejdede med miljøforbedringer, indsamling og sortering af affald. Det blev en hyggelig frokost. Næsten alle fik efter ca. 1½ times ventetid lækker moussaka. Mikael og Hari arbejder sammen om at få etableret turistfaciliteter i det yderste vestlige Nepal for at skabe bedre økonomiske forhold for den lokale befolkning. Hari støtter økonomisk, og Mikael drager af sted i næste uge med tre fotografer.

Hari overrakte os diplomer for vel udført Langtang-trek ledsaget af ny Highlander T-shirts (se side 28). Vi fik også tilbud om gratis transport til lufthavnen.

Ved 15-tiden hentede vi min rygsæk på hotellet for at gå til Annapurna Trekking Equipment og købe rygsæk med mere til Inger. På vejen dertil mødte vi Bishnu og hans kompagnon. Vi fik en lille snak, og Bishnu inviterede os til aftensmad i morgen kl. 17. Vi kunne mødes på hans ny kontor.

I trekking-forretningen gav vi os god tid til at drøfte tingene igennem, fik også et glas milk tea. Inger købte en god, stor rygsæk næsten magen til min. Vi købte begge en duffel bag til transport af rygsækkene, to lune lagenposer i fleece, og tre regnovertræk til rygsækkene, alt sammen for kun knap 4.000 rp. (ca. 444 kr.)

Aftenen gik blandt andet med at udfylde visumansøgningskemaet sammen med Amrit. Skemaet var ikke et af de letteste at udfylde.

Øverst:
Indsamling af affald
i Kathmandu

I midten:
Gadekøkken tilbyder frisk
tillavet, spændende mad

Nederst:
Den danske Ambassade
i Kathmandu

CERTIFICATE OF HIMALAYAN TREKKING ACHIEVEMENT

HIGHLANDER TREKKING & EXPEDITIONS
JYSK SERVICE CENTRE
KATHMANDU, NEPAL

This certificate is hereby issued to confirm that

MR. BORGE HELMER.

*Has returned in one piece after overcoming all hardships encountered en route and,
through hardened determination and a lively Spirit, survived
crossing the high Himalayan mountain pass of SURYA KUNDA PASS..... at
.....4699.... metres above sea level, while successfully completing the
Langtang..... trek from 08.10.2001.... to 24.10.2001.....*

*We at Highlander Trekking and Jysk Rejsebureau salute this
outstanding Trekking achievement.*

29.10.2001

DATE

HARI DHAREL, MANAGING DIRECTOR

Tirsdag den 30. oktober

Kathmandu

Efter morgenmaden lånte vi hotellets bilag, gennemgik vi vores regning og fandt et par småfejl. I alt havde vi boet og spist for 3.168 rp., men Amrit trøstede os med, at vi fik noget discount. Han fortalte, at nogle lokale havde betalt op til 500 rp. for en nat. Vores værelse kostede 200 rp. + 10% skat (uden discount!).

Nu kunne vi gøre de sidste indkøb og veksle penge, så der var til hotel med mere. Der skulle blandt andet lægges 1.100 rp. fra til lufthavnsafgift. Vi ville også gerne have nogle sjaler med hjem og besøgte derfor den forretning, hvor vi sidste gang kunne købe de brede yakuldssjaler til 150 rp. Han skulle nu have 500 rp. for dem, så vi gik på jagt efter et bedre tilbud.

På Indra Chowk var der en hel stribe sjalsælgere. De havde ikke lige de farver, vi ønskede. Kvaliteten var heller ikke den bedste, så vi gik tilbage til gaden med 100 rp.-tasker. Her havde vi på udturen fået tilbudt sjaler til 200 rp. - eller lavere. Han var til at forhandle med, så vi købte fire sjaler à 175 rp. Han var godt tilfreds, og det var vi også.

På hjemvejen lagde vi vejen om ad den store Kathesimbhu stupa og fik en sludder med en erfaren guide. Og endnu en gang købte vi en liter curd til 30 rp. og delte den til en sen frokost.

Kl. 17 mødte vi Bishnu på hans ny kontor. Han var synlig stolt over at kunne sidde i direktørstolen. Ved middagen på den nærliggende tagrestaurant fortalte han ivrigt om hele forløbet fra han begyndte som bærer og til nu, hvor han i en alder af 39 år var blevet selvstændig. Inger og jeg spiste chowmein mixed med te til og Bishnu fik momoer. Inden vi skiltes blev vi velsignet med et khadar og et "Om Mani Padme Hum", og Inger fik en lille messing souvenir til at hænge op derhjemme.

På hjemvejen fik vi sendt en e-mail til Klaus, og senere fik vi vekslet 800 kr. til resten af opholdet.

Aftenen sluttede med en genoptagelse af den gammel tradition: rom og cola på terrassen.

Onsdag den 31. oktober

Kathmandu

Udflugt til Buddhanilkantha og kulturaften

Amrit forkæler os. I dag serverede han en lille portion luxushavregrød for Inger foruden hendes sædvanlige ginger tea. Min havregrød var spækket med bananer, og på toppen var der et helt lag sundt slik. Hertil et lille glas varmt mælk.

Vi havde planlagt en lille udflugt til Buddhanilkantha til fods - måske med lokal bus. Amrit ville vise os, hvor bussen holdt i Thamel, så vi slap for at gå til Ratna Park.

På vejen kom vi forbi et mejeri, som forarbejdede yakmælk, påstod Amrit. Vi tvivlede, for yakoksen lever kun i bjergegne over 3.000 meter. Han købte tre is, som smagte ganske dejligt.

Amrit havde visumansøgningen med, så vi foreslog at følges med ham til ambassaden og hjælpe med eventuelle spørgsmål. En taxa bragte os derop, og vagterne lukkede os ind. Den søde receptionsdamme fandt et par fejl, som vi i fællesskab fik rettet. Pris for visum: 2.600 rp.

Gik ud til hovedvejen, hvor Amrit stoppede en overfyldt minibus. Inger og jeg kunne lige klemme os ind ved siden af chaufføren. Der var tilsyneladende mere end 8 km, som anført i "Turen går til...", så det var meget godt at blive kørt. Pris: 7 rp. pr. person.

Det var tydeligt, at vi var kommet til et valfartssted, et pilgrimssted for hinduer. Allerede før indgangsportalen var der mange boder og spisesteder. Vishnu-templet var kun åbent for hinduer, men vi fik lov at stå i døren og filme "Den sovende Vishnu" under det store gulrøde lærredstag. Figuren er fem meter lang og ligger i en dam. "Sengen" er den femarmede slange Ananta. Nogle brahminer sørger for vedligeholdelse af figuren, og to drenge var i færd med at vaske den. Mange troende bragte deres puja (offergave), mens vi var der.

På tilbagevejen hørte vi sang og musik fra et hus. Vi gik nærmere og fandt en lille flok syngende drenge. De blev akkompagneret af en af drengene, som både håndterede tangenterne og blæsebælgen på et lille stueorgel. En ældre kone slog takten på en fingertrøkke.

Hjemad med en fyldt minibus. Selv om vi næsten sad lårene af hinanden, var der højt humør. Nepaleserne hylder principet: der er altid plads til en til.

Amrit købte bananer til os. De udgjorde en del af vores frokost og blev suppleret med en papaya-frugt, som Amrits lillebror havde bragt med fra deres hjem. En hyggelig og afslappet eftermiddag på den solbeskinnede terrasse.

Som Raj Timsina havde inviteret os til spisning og kulturaften kl. 18. Det skulle foregå i forstaden Lazunpat, nord for Thamel, faktisk på samme vej som vi gik ad i formiddags. Adspurgt om transport valgte vi at spadsere derop.

Gruppen hed "New Himalchuli Cultural Group" med undertitlen Society for Performing Arts of Nepal. Lokalet var udformet som et serveringsteater. Udenfor var der en hyggelig have.

Da vi kom, var der musik bag tæppet. Man var ikke færdig med at øve.

En velkomstdrik blev skænket i små uglaserede lerskåle. Vores vært kaldte det hjemmelavet vin. Det smagte dog mere af brændevin (raksi).

Der var 28 optrin i programmet. Vi så kun nogle få af dem. Den første dans var med tre kvinder i røde dragter. Sangen var playback og musikken leverede "orkestret" bag scenen. Senere kom "Tamang Selo", hvor Tamang drenge forsøgte at vinde Tamang pigernes hjerter. Vi fik også en dans med Kumari, Den levende Gudinde, i sin farvestrålende kjole med de gyldne smykker.

I den sidste, meget akrobatiske dans optrådte selveste Yeti, den afskyelige snemand. Han dansede helt ned på gulvet og kiggede ind i mit kamera, mens jeg optog hans dans.

Den første ret var meget lækre, kogte kødmomoer med en fin krydret dip. Næste ret var en lille skål grønsagssuppe. Så kom hovedretten, en meget omfattende Dal Bath med både kyllinge-

kød og fisk samt karrykartofler med blomkål og bønner. Hertil en meget hot chili dip og et glas vand.

Som altid blev der budt flere gange, men vi var nødt til at være tilbageholdende. Timsina tog for sig, og var alligevel færdig før os. Desserten var en lille tallerken citronfromage, og midt dagen afsluttedes med en kop kaffe.

Vi gik ud, men kørte hjemad med taxa. Lidt hygge på terrassen inden sengetid. Det var stadig lunt om aftenen, ca. 22°. Om dagen kunne temperaturen komme op på 25°, og i rummet var der som regel 27°. Rummet har vinduer til tre sider.

Torsdag den 1. november

Sidste hele dag i Kathmandu.

Om formiddagen hentede vi vore flybilletter hos Highlander og meldte os til fri transport til lufthavnen.

Prøvede også at afspille cd'en med vores optræden i TV, men computeren var simpelthen så sløv, at jeg opgav.

Vi gik nu hver for sig. Jeg gik over i Pumpnickel og spiste frokost: en omeletsandwich og en cola. Gik lidt sydpå, købte 25 bedeflag og en engelsk ordbog til Amrit. Hen på eftermiddagen kom Amrit op med gaver til os, et bomuldssjal med Nepal mønster til Inger og en sort T-shirt med et rødt-gult Kathmandu motiv til mig. Meget betænksomt af ham.

Amrit havde også inviteret til spisning kl. 18, og på slaget kom han og broderen op med diverse lækkerier.

Vi havde flyttet bordet fra terrassen ind i rummet og tændt fyrfadsllys, rigtig dansk-nepalesisk hygge.

Amrit havde komponeret et fint måltid. Der var selvfølgelig en pæn portion løse ris. Herudover tørret kød fra deres mor, serveret i pikant sovs, to hvede/rismels "pandekager" med fyld af forskellige fars, suppe med "babybambus" og blandede, krydrede grønsager. Nogle flækkede "ærter" kunne dæmpe lidt på de kraftige krydderier. Vi hyggede os en times tid. Så kaldte pligterne, og Amrit måtte ned i receptionen.

Inger og jeg sluttede med et glas rom fortyndet med vand. Den sidste aften i Nepal.

Fredag den 2. november

Kathmandu-Dubai

Hjemrejse dag – sidste besøg på Durbar Square. Turen til Durbar Square gik ad en lidt anden vej, end vi plejede at gå. Og så fandt vi endelig det sted, hvor vi havde spist en tyk "kødpandekage" sidste gang. Den gamle mand var der ikke mere.

Selv på en hverdag er der stor aktivitet på Durbar Square. Overalt ses sælgere af offergaver: tagetes blomster, ris, grønne blade, lys, grønsager og farvepulver. Offeret (puja) bringes til

templet eller til et offersted i gadeniveau på en tallerken eller et lille fad, eller måske bare i hånden. Man hilser guden med samlede håndflader foran ansigtet og bimler med den eller de klokker, som hænger ved næsten alle bedesteder.

Inden vi kravlede op på vores favorit udsigtspost, mødte vi "musikeren" fra sidste besøg. Han talte som et vandfald og ville absolut vise os, at man fra en ganske bestemt position på tempelafsatsen kunne se abetemplet. Han var svær at slippe af med, men da han pegede ned på sine slidte støvler og fortalte, at der var en second hand støvleforretning henne om hjørnet, sagde jeg stop.

Helt anderledes med en af de mange souvenir sælgere, som tilbød en "udskåret" elefant. Jeg var blevet lidt træt af de mange "tilbud", så jeg vrissede lidt af ham. "Don't be angry", sagde han smilende, "Nepalese are never angry". Jeg undskyldte og

forsvarede mig med, at det af og til kunne tage overhånd med de mange "tilbud". Det kunne han godt forstå. Han talte udmærket engelsk, så vi fik en god snak om "human relations" og om at være glade og tolerante - både som sælger og køber.

I gaden med de mange isenkræmmere så jeg en "olieskål" som den, Inger fik af Bishnu, men i stort format. Jeg spurgte efter en mindre og fandt en magen til Ingers og købte den for 100 rp.

Vi tog afsked med "kagemanden" med en cola og en chokolade biscuit. Fra "mejeriet" hjembragte vi en liter curd og delte den som en lækker sund frokost.

I løbet af dagen havde vi fået pakket de sidste ting i vore rygsække og skulle så emballere dem i de nyindkøbte duffelbags. Men - men min rygsæk kunne ikke være i "tasken". Jeg havde fået en mellemstørrelse i stedet for den store blå, jeg byttede i

Gadeliv i Kathmandu

mandags. Et held, at forretningen lå i parallelgaden. De byttede med et smil, og nu kunne rygsækken sagtens være i "tasken" foruden to sjaler og noget snavsetøj.

Vi kunne fornemme, at vægten nærmede sig de tilladte 20 kg, så vi aftalte med Amrit at bære taskerne over i den nærliggende købmandsgård og få dem kontrolvej. Det foregik på en stor gammeldags vægt med støbejernslodder. Min var tæt på 20 kg, Ingers noget lettere. Hun havde også fyldt en del tunge ting i sin fjeldræv.

Sidst på eftermiddagen kom Sam Raj op på terrassen for at tage afsked. Han medbragte to T-shirts med broderet "Tao Travels" og Buddhas øjne. Senere fik vi også et khadar (smalt hvidt silketørklæde) med ønsket om et godt liv og et snarlig gensyn.

Den sidste halve time tilbragte vi i gårdhaven. Her tog vi afsked med gode venner og bekendte, det schweiziske ægtepar på vej jorden rundt i en specialbygget Landrover, med Marina Silva, den italienske pige, som havde boet i London de sidste otte år (og talte engelsk som en indfødt), med Ranga, som ringede fra Pokhara for at ønske os god rejse, med den canadiske forretningsdame, og naturligvis med vores "sponsorbarn" Amrit.

Kl. 18.30 kom taxaen, Sam Raj havde bestilt. På vejen til lufthavnen lovede han os god "commission", hvis vi skaffede kunder til hans trekkingbureau, Tao Travels. Vi lovede at omtale det i dagbogen og på hjemmesiden - uden commission.

Uden for lufthavnen var der det sædvanlige mylder af hjælpssomme hænder, som ville tjene en skilling ved at køre vores bagage ind til afgangshallen. Men Som Raj fik med lidt besvær fat i en vogn, som vi læssede med vore "præfabrikerede pakker". Det er altid vemodigt at skulle sige farvel, men når man kan sige på gensyn, går det lidt lettere. Så vi lovede at komme tilbage snarest muligt.

Vi var i god tid. Alligevel var der lange køer ved indtjekningen. Først skulle vi dog erlægge 1.100 rp. i lufthavnsafgift og have al bagagen undersøgt. Det var desværre ikke muligt at se, hvor meget bagagen vejede. Man havde gemt displayet inde bag skranken, så vi kunne blot konstatere, at vægten var under de tilladte 40 kg.

Den "store bagage" var blevet røntgenundersøgt inden indvejningen. Nu skulle vi og vores håndbagage sikkerhedstjekkes. Det var strengt forbudt at medbringe sakse, knive og andre spidse genstande i flyet. Af hensyn til kropsvisiteringen var der to køer, en meget kort for kvinder og en meget lang for mænd. Jeg havde ikke lyst til at stå i kø og satte mig derfor i en lænestol og ventede på, at køen skulle blive kortere. Så slog det mig pludseligt, at jeg havde glemt at lægge min uundværlige lommekniv i rygsækken. Den ville uvægerligt blive konfiskeret, når alarmen hylede. Nu var gode råd dyre. I kameratasken havde jeg et stort reservebatteri. Hvis jeg nu lagde kniven ned til det, ville røntgenundersøgelsen næppe kunne skelne mellem de to metalgen-

stande. Som tænkt så gjort - og min antagelse blev bekræftet! Jeg kom igennem samtlige security checks på resten af turen uden at blive "opdaget". Det gav faktisk stof til eftertanke.

Tribhuvan lufthavnen var blevet udvidet og moderniseret siden vort sidste besøg i 1999, så ventetiden blev tilbragt på en behagelig måde. Planmæssig afgang kl. 9.25 med et vemodigt kig ned over den oplyste by. Maskinen var en russisk Tupulev TU-154, noget mindre end den Boeing 747, vi fløj med sidst. Også Aeroflot har måttet drosle ned på kapaciteten. Efter den obligatoriske affodring og en lille lur ankom vi kl. 12.15 (2.10 Nepal-tid) til emiratet Dubai ved den Persiske Bugt.

Lørdag den 3. november

Dubai-København-Århus

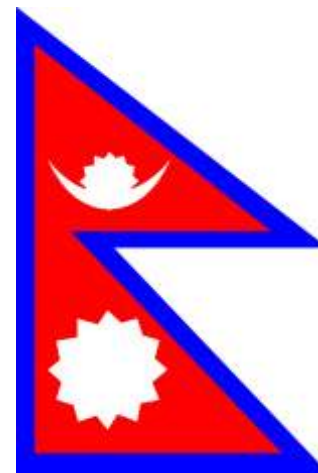
I de arabiske emirater er der ingen pengenød. Lufthavnene i Sharjah og Dubai er meget moderne, lyse og rene med mange flotte butikker og restauranter. Vi skulle kun mellemlande i en time, men kom ikke fra Dubai før kl. 2.15 (2.00 Nepal-tid). Der var nu ca. 5 timers flyvetid til Moskva.

Ankomst til Moskva ved 8-tiden, lokal tid, med forventet afgang 8.45. Det holdt desværre ikke. Der var stor forvirring med tidspunkter på boarding passene og på lystavlen. Omsider blev det oplyst, at de to afgangte til henholdsvis København og Stockholm var blevet slået sammen til en afgang kl. 12, altså en forsinkelse på ca. 3 timer.

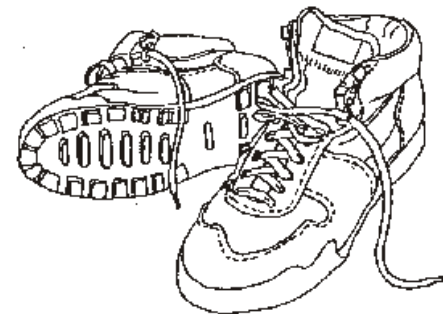
Det blev hen ad 15.30, inden vi landede i Kastrup lufthavn. Her ventede Klaus, Karen og Alberte tålmodigt på os. Inden Klaus tog hjemmefra, havde han på internettet forhørt sig om ankomsttidspunktet. Karen og Alberte havde tilbragt ventetiden i lufthavnen.

Vi fandt en rolig krog og hyggede os i nogle timer. Kiosken bød på røde pølser og cola, og vi fik afleveret de hjembragte gaver til familierne.

Kl. 19 gik toget til Århus. Det var lidt af et antiklimaks at lade sig transportere i et moderne dansk tog, men vi nåede da Århus - desværre lidt forsinket, så linie 10 var kørt, og den næste kom først om en time. Så turen til Storhøj blev tilbagelagt i taxa.

*Endnu en rejse er til ende.
Endnu en gang har vi fået lov
til at besøge ny steder og træffe
en masse rare mennesker.
Endnu en række begivenhedsrige dage
er føjet til mindernes tykke bog.
Og der er heldigvis endnu mange
ubeskrevne blade i den bog!*

Hvad kostede rejsen?

Rejseomkostninger:	6.357
Diverse:	755
I alt brugt i Nepal:	3.073
<i>Udgifter i alt:</i>	<i>10.185</i>
- tøj og souvenirs:	-609
<u>Rene rejseudgifter:</u>	<u>9.577</u>

Rejseomkostninger:

Århus Kastrup retur:	260
Fly Kastrup-Nepal retur:	4.900
Afgifter og skatter:	176
Rejseforsikring:	836
Ansvarsrisiko:	15
Ekspeditionsgebyr:	45
Afbestillingsforsikring:	125
<u>I alt:</u>	<u>6.357</u>

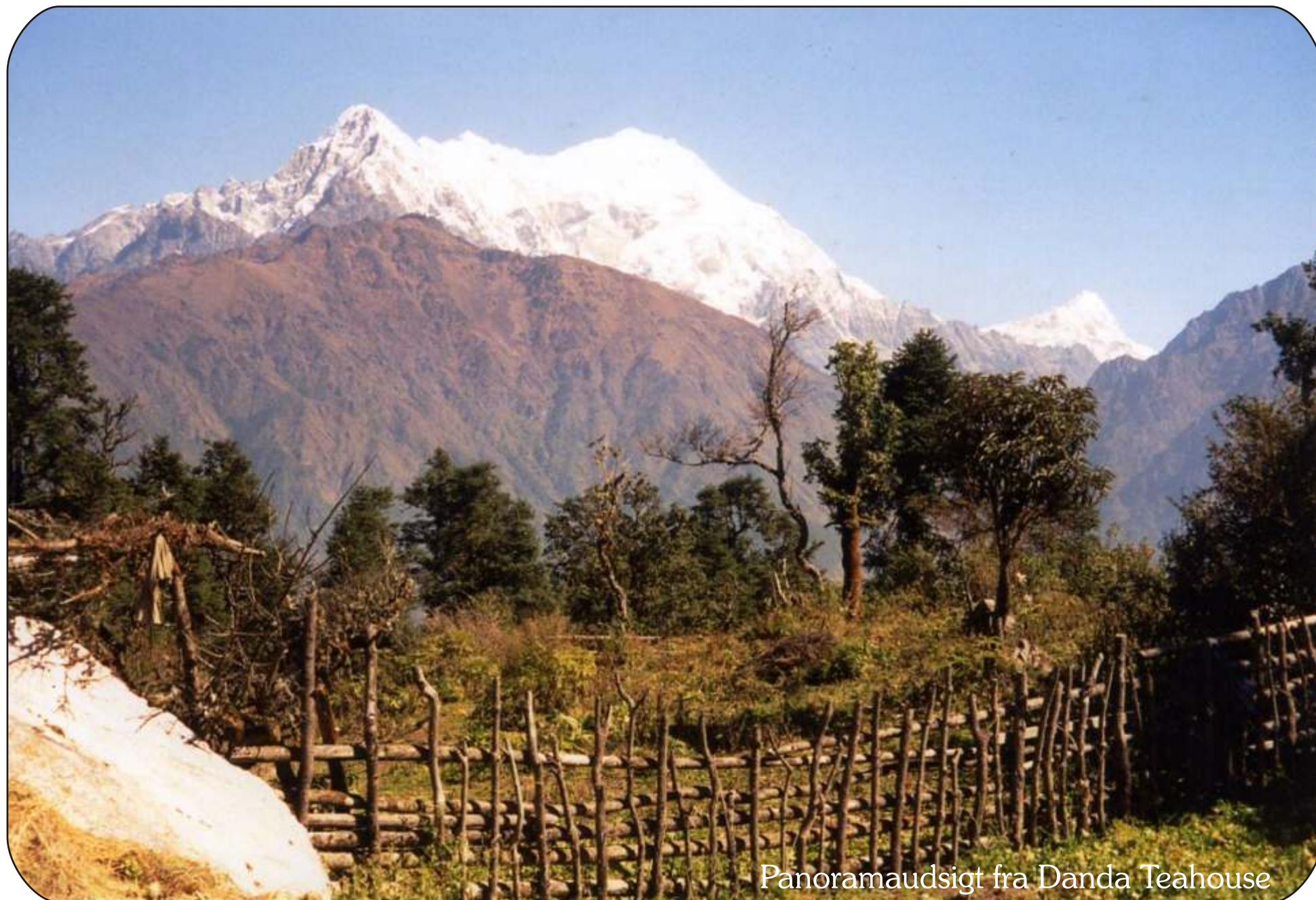
Diverse

Vaccination	450
Pasbilleder	5
Visum	300
<u>I alt:</u>	<u>755</u>

Udgifter i Nepal

Mad og drikke	8.880	986,67
Overnatning	1.502	166,89
Transport	415	46,11
Trekking (Highlander)	6.872	763,56
Tilladelser (Entry Permit, lufth.afg.)	2.300	255,56
Tøj (inkl. rygsæk, dufflebag m.m.)	2.170	241,11
Souvenir	3.309	367,67
Diverse	2.212	245,78
<u>I alt:</u>	<u>27.660</u>	<u>3.073,33</u>

Panoramaudsigt fra Danda Teahouse